

ANUL X. — No. II.

NOEMVRIE 1929

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
-RALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI I.

TELEFON 313/47

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUȚĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice - Președinți:

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, AL. G. BUZDUGAN Principele JEAN CALIMACHI GRIGORE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General I. GÂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, ISTRATE N. MICESCU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVȘCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“.

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărășite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de primire la Uniune: În toate zilele de lucru de la 3—7

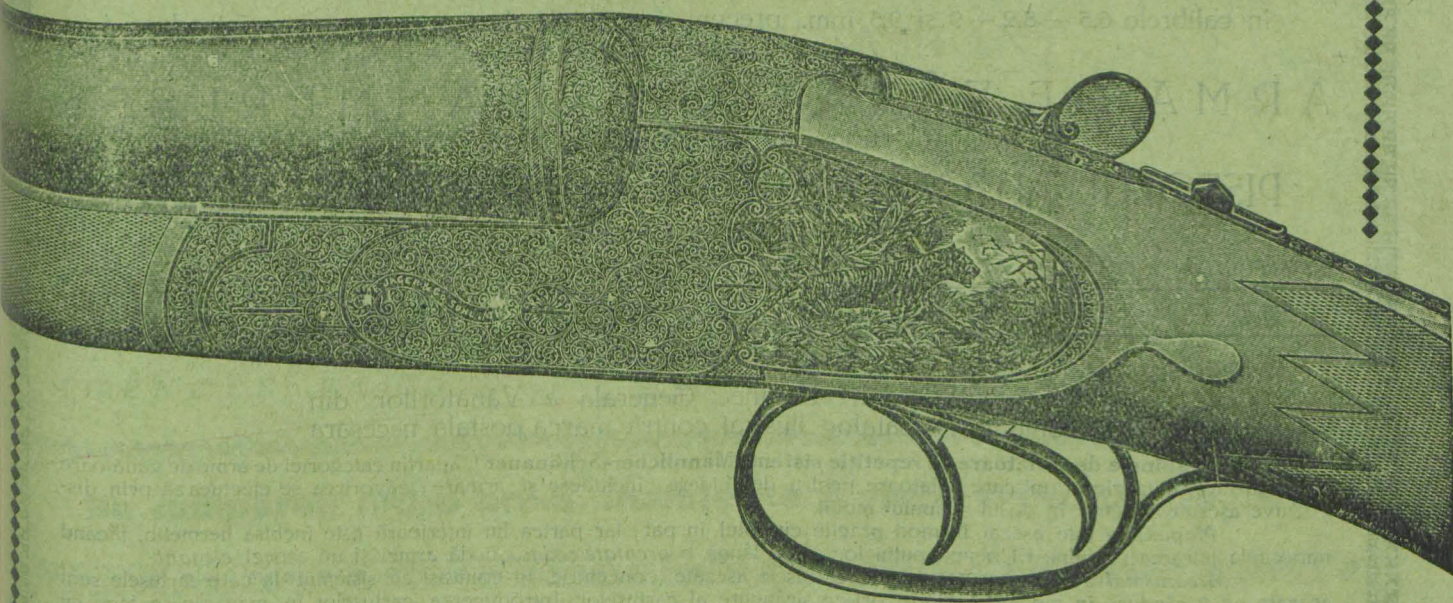
SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI I.

TELEFON 313/47

A R M E L E

F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicatele „excepțional“
și „superior“ la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

S P E C I A L I T Ă Ţ I :

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

Nu cumpărați nici o armă. înainte de a vizita expoziția Uniunii

3 ARME

3 ARME

care nu trebuie să lipsească

din echipamentul dv. sunt:

Carabina Mannlicher-Schönauer

în calibrele 6,5 — 8,2 — 9 și 9,5 mm., precum și calibrele de mare viteză nou introduse:
7 × 62, 7 × 64 și 8 × 60 mm.

ARMA DE VÂNĂTOARE HAMMERLESS

cu țevi de schimb cal. 12 și 16

PISTOLUL AUTOMAT „STEYR” CU ȚEAVĂ BASCULANTĂ
cal. 6,35 și 7,65 mm.

SUNT ARME DE CEA MAI MARE PRECISIE
ATÂT CA TIR, CÂT ȘI EXECUȚIE

Steyr-Werke A. G.

Wien I, Teinfaltstrasse 7.

Reprezentată prin «Uniunea Generală a Vânătorilor din România»,—Catalog ilustrat contra marca postală necesară

Carabinele de vânătoare cu repetiție sistem „Mannlicher-Schönauer”, aparțin categoriei de arme de vânătoare cu închizător cilindric și mișcare rotatoare pentru deschidere, închidere și armare; zăvorirea se efectuează prin dispozitive așezate simetric în dosul capului mobil.

Magazinul este așezat în mod practic cu totul în pat; iar partea lui inferioară este închisă hermetic, făcând imposibilă intrarea prafului. El ocupă puțin loc și pe lângă o greutate redusă, îi dă armei și un aspect elegant.

Mecanismul de ridicare rotativ, cu cartușele așezate concentric, în contrast cu sistemul la care cartușele sunt așezate pe 2 rânduri, în zigzag, exclude ori-ce strângere al cartușelor. Introducerea cartușelor în magazin se face cu ajutorul unui încărcător lamă.

Inchizătorul este foarte manabil atât la deschidere cât și la închidere. Când el este închis, obturatorul se poate asigura în mod perfect. Demontarea și remontarea mecanismului de ridicare și al închizătorului se poate efectua ușor, fără nici o uneltă.

Carabina cu repetiție «Mannlicher-Schönauer», se fabrică în calibrele 6,7—8,2—9—9,5—7 × 62—7 × 64 și 8 × 60 mm. Toate calibrele se disting prin calități balistice remarcabile.

Nouile arme hammerless „Steyr” în calibrele, 12 și 16, posedă avantaje extraordinare, față de toate armele hammerless existente.

1. Toate piesele sunt fabricate din oțelurile speciale, renumite, styriene, produse în uzine proprii și toate armele sunt încercate pentru uzul pulberii fără fum.
2. Bascula nu are nici o deschizătură, etc., deci nu poate intra nici praf nici murdărie în interiorul ei.
3. Mecanismul este construit cât de simplu posibil, constând numai din patru părți: din piesa de armare, percutor, arc și trăgacele exterioare.
4. Siguranța nu fixează numai trăgacele, ci și percutoarele, împiedecându-le să scape din cauza unei izbiri, sau căderi. Prin urmare, este exclusă o descărcare accidentală.
5. Armele se pot livra și cu 2 rânduri de țevi. Un rând cal. 12 și altul cal. 16, așa că vânătorul își poate transforma în câteva secunde, fără unelte, arma cal. 12 într-una cal. 16.
6. Trăgacele se pot regla ușor prin câte un șurub mic așezat lângă fiecare trăgaci, regulându-le după placul vânătorului să scape ușor, sau mai greu.
7. Ejectorul automat se poate pune afară din funcție, cu ajutorul unei mici chei.

PISTOLUL «STEYR»

este singurul pistol cu țeavă basculantă. Avantajele lui sunt:

1. **Siguranță absolută.** Prin bascularea țevei ne putem ușor convinge dacă pistolul este încărcat sau nu. Pistolul se poate descărca fără greutate și fără pericolul să fi rămas vre un cartuș în țeavă. Siguranța nu fixează trăgaciul, ca la cele mai multe sisteme de pistoale, ci cocoșul armei.
  2. **Maniabilitatea.** Prin bascularea țevei putem vedea imediat interiorul mecanismului. Se poate introduce ori când numai câte un cartuș în cameră, ce permite folosirea armei în mai multe direcții, și anume:
    - a) ca pistol cu un singur foc, în cazul pierderii încărcătorului;
    - b) spre a trage numai un singur foc, punând încărcătorul la prima gradajie;
    - c) în sfârșit, ca armă cu repetiție, ca ori-ce pistol automat.
  3. **Curățirea ușoară.** Fără a demonta pistolul, se pot ușor vedea mecanismul de dat foc cum și toate celelalte părți, a căror curățire este necesară după tragere.
  4. **Toate piesele sunt intersanjabile.** Ele se pot schimba fără cea mai mică greutate.
- Pistolul «Steyr» mai are multe avantajii, din care amintim: Forma elegantă—Greutatea mică—Precisia tirului—Rezistența incomparabilă—execuția fină.

NU CUMPĂRAȚI NICI O ARMĂ ÎNAINTE DE A VIZITA EXPOZIȚIA UNIUNEI

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Fabrica română de cartușe de vânătoare-București

Aducem la cunoștința vânătorilor din întreaga țară, că mulțumită mașinilor noastre de înaltă precizie și personalului tehnic recrutat în străinătate dintre cei mai renumiți specialiști, am izbutit să fabricăm cartușe de vânătoare care dau rezultate uimitoare din toate punctele de vedere.

Orice vânător dornic a ucide vânatul în care trage și nu a-l răni, orice vânător care vrea să-și stabilească reputația de bun trăgător să nu mai tragă decât cartușele marca 2 stele și 3 stele, încărcate după ultimele cerințe ale balisticii moderne cu pulbere fără fum și materialul cel mai bun existent.

Aceste cartușe se pot găsi de acuma la sediul Fabricii, București Șoseaua Ștefan cel Mare Nr. 45. În provincie se vor găsi de vânzare în două trei săptămâni, în toate capitalele de județ.

AVIZ IMPORTANT. Atragem atenția vânătorilor asupra unui fapt, căruia până acum mulți, foarte mulți nu i-au dat nici o atenție.

Este anume de importanță decisivă pentru tirul unui vânător, ca acesta să tragă la toate vânătorile și întotdeauna cu cartușe încărcate în așa fel, ca toate mărimile de alice, fie de prepelițe, sau de becașine, fie de sitari, sau de potârniche, fie de rațe, sau de epuri, fie de vulpi, sau de lupi, să sboare la fîntă cu aceeași viteză nevariabilă. Numai atunci va putea dobândi vânătorul acea siguranță, care-l face ca în mai puțin de o clipă să decidă — în mod reflex dar cu atât mai precis — asupra măsurii cu care trebuie să ochiască înaintea, dedesubtul sau deasupra vânatului aflat în mișcare.

Ori, această viteză egală a alicelor de toate mărimile menită a face posibil vânătorului un tir regulat, nu se poate obține decât variind la fiecare mărime de alice dozajul pulberii și schimbând în același timp și cuantumul de alice. Dar măsura exactă a acestor va-

riațiuni atât de necesare nu s'a putut stabili decât prin încercări îndelungate și laborioase pe Stand-uri, prevăzute cu utilaj modern electric și de înaltă precizie.

Aplicarea acestui principiu fundamental al dozajelor variate, pentru obținerea de viteze egale la orice mărime de alice fără a se schimba sm uciturile (recul-ul) cari rămân invariabile, nu se poate face decât cunoscând cheia acestor măsuri variate și încărcând cartușel cu mașin moderne cum le posedă Fabrica noastră.

Trageți câțva timp cu cartușele fabricate de noi și veți constata o ameliorare a tirului d-v., v ți vedea dispărând acele șovăiri în momentul apăsării pe trăgaci, șovăiri cari provoacă întotdeauna scăparea sau rănirea vânatului în care trageți.

A trage cu cartușe proaste înseamnă: 1. A vă distruge reputația de bun trăgător și deci de vânător, 2. a transforma plăcerea vânătoarei în permanentă enervare și supărare, 3. a răni un mare număr de vânat care moare în chinuri, pierdut pentru d-v.

Evitați aceste neajunsuri trăgând numai cartușele:

FABRICII ROMÂNE DE CARTUȘE DE VÂNĂTOARE

Marca Fabricii

Waffenfabriken
Simson & Co. Suhl i. Sa.

Marca Fabricii

Arme de vânătoare și de sport

IN EXECUȚIE SUPERIOARĂ

PRECISIE MAXIMĂ

EXECUȚIE ARTISTICĂ

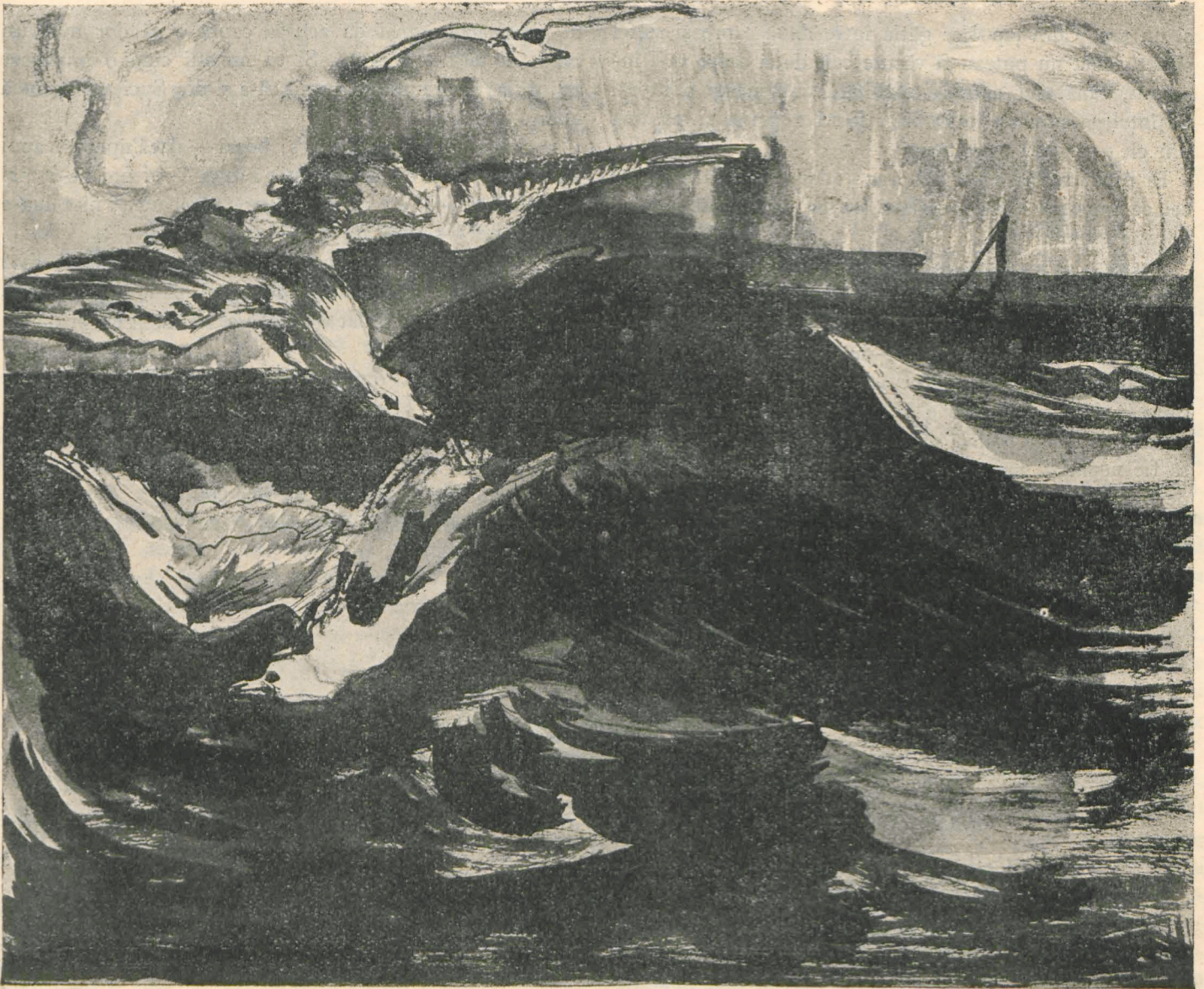
Arme de alice cu 2 țevi

:::: pentru vânătoare și sport. ::::

ARME CU 3 ȚEVI (Drillinguri), CARABINE CU REPETIȚIE, ARME DE GLONȚ
cu 2 țevi, ARME MIXTE cu 2 țevi, ARME CU 3 ȚEVI, din care 2 pentru glonț.
ARME SPECIALE pentru VÂNATUL CEL MAI PUTERNIC, ARME pentru GLOANȚE
DE MARE VITEZĂ, CAL.: 7×65, 8×60 Magnum, 8×65, 8×75, 9,3×62 Magnum,
9,3×74 Magnum, cu cel mai mare rendement al tirului.

Simson

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Pescăruși de Pictorul R. Schweitzer-Cumpăna

VREM VÂNĂTORI CINSTIȚI

de Mihal Bejenaru, student. Dorohoi

MOTTO: Vânătorul are pururi un cuvânt de cinste dat,
Ca să cruțe și să aibe 'n ocrotirea sa vânatul.
Căci făcând o vânătoare precum stă în lege sfatul
Preamări-vom Creatorul prin făptura ce-a creat.

(Dedicație autografă pusă de M. S. Regele
Ferdinand pe fotografia ce a dăruit-o Uniunii).

SE STRĂDUESC «ășii» noștri în ale vânătoarei, pentru a putea pune capăt odată, sau diminua cât de puțin, numărul făcătorilor de rele.

Ne stau la îndemână atâtea mijloace pentru represiunea acestui rău împământenit — dar

ce folos — vânători corecți n'avem.

Cu durere constatăm cum vânatul se împuținează pe zi ce trece, iar numărul de braconieri ne crește. Pentru ce toate aceste?

Pentru că, fiecare din noi, nu înțelege să-și facă datoria așa cum o cere, cinstea lui de vânător.

— «Lasă-l că n'are să mai facă — că a greșit acum — că nu știu ce — că nu știu cum, a scăpat focul când trecea — capra.

Ce coincidență — tocmai atunci!!!.. s'a scăpat și el cu focul sârmanul. Dar, îi întreb eu pe acei vânători, care cam des «se scapă cu focul» în capre — de ce tot din greșală, nu scapă focul prin vreo mână — ca să poată trăi liniștite cele câteva exemplare, ce se găsesc așa de rar în pădurile noastre.

Sărmane capre — ați cunoscut și voi războiul greu, v'au ucis cu nemiluita care încotro — dar n'ați scăpat încă — căci nemernicia omenească vă urmărește încă. Nu vă vom lăsa — podoabe scumpe ale mândrelor noastre păduri. Suntem puțini la număr — dar inima ni'i mare. E altceva când se greșește odată și aceasta fără voia vânătorului — deschid paranteza — s'a întâmplat, că a venit în fața unui vânător, mai multe exemplare, printre care

și un țap. Cum țapul se găsea între două capre și astfel situat, încât nu puteau fi văzute cele două capre ce-l însoțeau, vânătorul a tras—rezultatul, un țap și o capră. Se înțelege cum s'a întâmplat, focul a prins și pe una din ele — închid paranteza.

Ei bine, acesta e un caz rar — dar vreau să cred, că cei ce împușcă « din greșală », (vorba vine) nu vor invoca, exemplul meu.

Aceasta este educația vânătorească, ce trebuie s'o lăsăm ca o moștenire sfântă generațiilor viitoare? Nu domnilor. Lăsați obiceiurile rele și dați exemple lumii, care are atât de mare nevoie— de tot ce-i bine și frumos. Exemplele trebuie să pornească dela « cei cu scaun la cap » — dela tot ce are o cultură deosebită față de semenii lui. Starea socială « a unora », care greșesc, îi obligă să fie nepătați. Păi ce va zice braconierul, când va auzi de o așa « pozna » c'au făcut boerii?

— « Taci bre, in hai și noi în « Valea Plopului » știi,

tu c'a dracului mai dă acu la capra — că dor nu-i un capăt di țară — o capră. Și tu nu știi cum o împușcat acii di la... și unde mai pui, că-s și din Sucietațe și încă boeri... ».

— « Bre Ghiorghii, boeri's, boeri — dacă'npușcă, apui fac îi așa fel și nu să mai știe ninica — pi noi ne-a mai prinde măi — și eu am o sângură vâcșoară și ni-a lua-o și pi aceea — giudicata ».

— « In hai, hai nu ti mai fă că nu vrei — dacă îi mor prinde pi mine, apui eu am martor pi pădurariu Ailenei, când o văzut cum o dat una gios și ioi da și eu pi dânșii în giudicată ».

Asta-i judecata omului nostru dela țară, el prinde curaj, pentrucă « cei mari » nu se astâmpără. Unde ne sunt vânătorii corecți? Trăim vremuri de adâncă criză morală și nu mai munca noastră cinstită va putea pune capăt nemerniciei în care ne scăldăm.

Labor omnia vincit improbus — zice latinul.

RĂSPUNS LA SCRISOAREA DESCHISĂ A D-LUI ING. ALEXANDRU ANDREI

de Ötvös Balázs

Stimate Prietene,

M CITIT în numărul de Septemvrie al *Revistei Vânătorilor*, scrisoarea ta deschisă.

Îți mărturisesc sincer, că deși m'ai avizat că ai intenția să mi-te adresezi într'o scrisoare deschisă, eu totuș mă mir, că ai dat-o publicității, și anume:

1. Mă jenează, că tu dai înaintea publicului o așa de mare importanță persoanei mele, în cât crezi că e necesar, să-mi comunicii cele ce ai de spus, într'o scrisoare deschisă.

2. Ai transpus și în *R. V.* discuțiunea, care se începuse în coloanele revistei « *Vadász Ujság* » și pe care eu, așa cred, o pot considera ca încheiată din parte-mi.

3. Din corespondența noastră particulară, știi foarte bine, că eu, care până deunăzi, am fost colaboratorul fidel al revistelor vânătorești din cinci țări diferite, m'am retras dela orice manifestație publică, adică nu mai scriu nici articole kynologice, nici despre creșterea vânatului mic pentru nici o gazetă — cu excepția revistei *Karpathen Weidwerk*, recent apărută și care m'a onorat, cerându-mi articole. Mi-am predat locul pe tărâmul kynologic, acelora dintre elevii mei mai tineri, cari au izbutit

să știe mai mult, decât însuș meșterul lor. Iar din parte-mi nu pot decât să mă mândresc cu astfel de elevi, cari m'au întrecut într'u toate.

Nici nu aș răspunde la scrisoarea ta dacă prin aceasta nu aș comite o nepoliteță față de un prieten ca tine, pe care nu numai că-l iubesc dar îl și apreciez și, deși sunt poate încă odată atât de bătrân ca tine și sunt mult mai vechiu kynolog, totuș mă închin înaintea muncii tale desinteresate și cunoștințelor tale pe acest tărâm.

Dămi însă voe, să nu-ți răspund la scrisoarea ta decât că și tu ești în eroare, și tu ai înțeles greșit apelul meu lansat în revista *Vadász Ujság*.

Pentru mine aceasta este un motiv mai mult, să las kynologia noastră să meargă pe calea pe care a pornit, căci, dacă nimeni nu mă pricepe, dacă toată lumea înțelege invers ideile mele, probabil că eu însu-mi sunt de vină.

Nu pot răspunde conținutului scrisorii tale și pentru motivul că aș fi nevoit să citez din scrisorile tale ce mi-ai scris când locuiam încă în Ungaria și ar trebui să citez chiar din scrisorile mai multor kynologi, fapt care nu ar putea decât să plictisească cetitorii noștrii.

Ne vom întâlni pe curând. Iar atunci, dacă ți-se pare că merită, putem debata chestiunea și pot să-ți răspund verbal.

Te rog, să primești și până atunci, salutul meu prietenesc și vânătorec.

Casa Verde 10/X 929.

INSULA ȘERPILOR

DIN LUCRĂRILE ORNITOLOGICE ALE D-LUI DIRECTOR AL VÂNĂTORILOR
REGALE, A. R. v. SPIESS

(CONTINUARE)

în românește de G. Lehrer

ATEVA minute după ora 6 sîrena vaporului scotea sunetele-i stridente, care-ți pătrundeau par'că până'n măduva oaselor. Ancora se ridică și plecăm ca fulgerul urmați de barcassă, pe brațul Sulina spre mare.

Treceam pe lângă vapoare uriașe din toate țările și națiunile, în mers iute spre gura fluviului, unde tocmai lucrau trei Drage enorme pentru a practica drum liber marelor vapoare prin brațul acesta. Mai avem 45 km. înaintea noastră și durează încă mult până să ieșim din apa tulbure a Dunării în cea albastră a mării. La început ne întovărășesc stârci cenușii și de noapte apoi chiar rațe, cu tot traficul destul de animat, până ce în sfârșit pe luciul albastru verzui al mării nu se mai vedeau decât corcodei și cormorani. Cel mai interesant pentru lumea de pe bord sunt delfinii în mare număr, care se ivesc și se scufundă în valuri, când în față când înapoia pilotinei pentru a răsări deodată lângă bord din apă. În special două din aceste interesante mamifere de apă, însoțeau la bakbord foarte aproape vasul, astfel că amuzau pe toți, tineri și bătrâni, prin salturile mortale ce le executau. Un glonte ar fi putut a d u c e foarte ușor pe unul sau pe celalalt în posesiunea noastră.

Tot mai mult dispare Sulina la orizont, precum și trupurile uriașe ale vapoarelor

dispar încetul cu încetul sub luciul mării. Suntem cu totul în larg și numai pescărușii albi de mare, ne mai petrec cu țipete ascuțite, iar siluetele lor albe contrastează cu mult efect pe albastrul profund al mării, o priveliște admirabilă! În afară de pescăruși și delfini nimic de văzut. Nimic nu mai fascinează atenția excursioniștilor care-și petrec timpul în larg, discutând sau cetind.

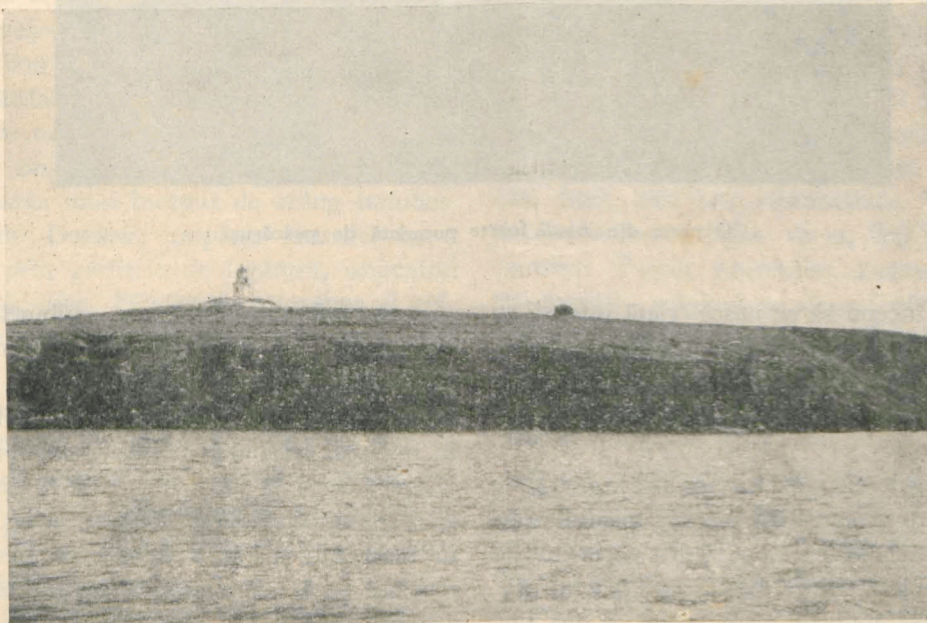
Deodată exclamă o doamnă; «Ce este punctul acela

negru, acolo departe în larg?». Toți privesc în direcțiunea indicată, și puterăm descoperi cu periscopul o barcă mititică. Pentru Dumnezeu, o barcă pescărească cu echipaj de 2 oameni, colosal! Aci departe în largul nemărginit al mării, o barcă cu vâsle. De necrezut! Pescarii aceștia rusești din Vâlcov sunt niște indivizi tare curagioși, care-și exercită meseria într'un veșnic pericol de moarte. Sunt lipoveni aceștia, care-și inspectează carmacele din fundul mării, pe cari le întrebuițează la prinderea celui mai gustos pește din Marea Neagră, numit: scrumbie (Scrumbo). Bravi oameni! Câți din ei nu plutesc pe apele sărate ale mării. Când o furtună ce vine pe neașteptate, îi surprinde în largul mării, nu mai există scăpare și marea își cere în fiecare an victime.

Navigasem 25 km. pe Mare, când încetul cu încetul, la început nelămurit, ascunsă într'un văl de ceață, apare o insulă stâncoasă cu maluri abrupte, care pe partea ei cea mai înaltă este încoronată de un far înalt, orbitor de alb.

Din ce în ce mai lămurit ni se înfățișează contururile, până ce totul pare a fi în imediată apropiere. În sfârșit

după o călătorie de 3 ore și jumătate, se oprește vasul nostru «Hirondelle» la distanță respectabilă de 150 m. de stâncile periculoase ale insulei. Ancorile cad, ne imbarcăm în bărcile cu lopeți și curând punem piciorul pe cele dintâi stânci ale malului prăpăstios. Pereți uriași de stâncă, brăzdați de crăpături și rupturi, se înalță impozante în fața

Insula Șerpilor cu farul

noastră, pe când colți de stâncă nenumărați, apar periculoși din apele verzi ale mării. O impresie impunătoare! Înainte de a urca pe cărarea râpoasă care duce în sus la insulă, ne atrage atențiunea corpul ruginit al unui vas al cărui bot apare printre stânci la suprafața apei. Toți privesc curioși în direcțiunea aceea, constatând cu oarecare emoțiune, că resturile acestea, un catarg de fier proptit de proora vaporului și puțin mai departe 2 cazane scăldate de

valurile mării, sunt semne și prevestiri palpabile ale puterii sălbatice și distrugătoare ale mării agitate.

Un sentiment curios ne cuprinde, până ce în sfârșit ajunserăm sus și când ni se înfățișează insula pe toată întinderea ei. Ea se poate asemăna cu un balaur, al cărui cap este îndreptat spre S.-V. iar coada spre N.-E., această insulă solitară, ca singura rămășiță a unui platou dispărut în umbra timpurilor preistorice, departe de țărnițele locuite și bătută și răscolită de valurile Mării Negre. Odată sub stăpânire rusească, acum este stăpânită de Români, păzită numai de doi marinari și doi îngrijitori ai farului, cari sunt schimbați din 3 în 3 luni de către Comisia Dunăreană care a construit farul. În mărime de 1/2 km. pătrat, această insulă de piatră pustie și sterpă este un exil pentru toți acei ce sunt obligați s'o locuiască. Cred, după toate descrierile, că această insulă trebuie să facă impresia S-tei Elena din Oceanul Atlantic, unde și-a trăit ultimile clipe marele Corsican. După cum Sf. Elena ne amin

tește totdeauna de soarta marelui om, deasemenea se leagă de insula Șerpilor legenda, că Achile după ce a murit la Troia, ar fi continuat să trăiască pe această insulă. Insula purta deci numele de «Achillea» sau «Cea albă» și toți marinarii aduceau jertfele lor la Templul renumit de aci. Cât de des însă, cresc alături de virtuți și păcate lumești; curând pe

această insulă sfântă începu să se nască viață intensă cu jocuri și dans care făcea ca Grecii din antichitate să considere ca o cerință a bunului gust să-și facă viligiatura la «Pfidonise» plecând la «Monte-Carlo» al acelor timpuri.

Această călătorie cu galerele eră o întreprindere grea și de mare îndrăsneală, lucru pe care-l adevăresc vapoarele timpurilor noastre ale căror epave se pot vedea pe țărnițele acestei mări supărăcioase. Acum insula este pustie, părăsită în mijlocul nesfârșitelor unde verzi și nu împărăstie decât noaptea luminile farului în toate punctele cardinale.

Ajunserăm în curând la far, bagajul de prisos depus acolo în primirea paznicului, apoi toți se răspândesc în toate direcțiile. Silvieta și cu mine scoaserăm inelele de aluminiu pornind dealungul coastelor răpoase, pentru inelarea puilor de pescăruș din specia «Larus leuco-

phaeus, cachinnaus» ce se găseau cu miile pe aci, pe când Prof. Borza dela Universitatea din Cluj, plecă înarmat cu lopată și mapă, pentru a cerceta «a fond» pentru a treia oară lumea plantelor de pe insulă. Restul societății căuta apărare în contra razelor arzătoare ale soarelui, în valurile răcoritoare ale mării, în timp ce personalul vaporului pescuia în afara zonei stâncoase midii, niște scoici bune de mâncat și foarte gustoase.

Silvieta și cu mine ne vedem de treabă. Călăuziți de un marinar care era meșter în ale cățărătului, cercetăm dărâmăturile stâncilor după pui de pescăruși.

Sunt greu de găsit aceste păsări mici drăgălașe, confundându-se cu cenușul stâncii, având pete negre pe haina lor cenușie. Inșă față de marea mulțime de pescăruși argintii ce locuesc această insulă stâncoasă reușirăm în curând să-i găsim. Legat cu o frânghie, marinarul aducea câțiva în beretă și după ce-i inelam, erau duși înapoi cu precauțiune în cuibul lor simplu pe stâncă.

Pe cât înaintam, tot mai des eram încercuiți de păsările cari țipau și cari, după cât eram de aproape de cuiburile lor, coborau tot cu mai multă îndrăsneală spre noi. In cele din urmă pornește un vârtej de pescăruși albi în jurul nostru, întocmai ca fulgii de zăpadă pe vreme de furtună. Cu țipete, tânguirii stridente și vaete, eram asaltați de aceste păsări care cloceau, făcând un

sgomot infernal, de teama cuiburilor lor în pericol.

Stăm pe un povârniș acoperit cu iarbă, pe care se poate ușor aluneca, deci trebuie să umblăm cu multă atențiune pentru a nu strivi vreun cuib cu ouă. Ne găsim în mijlocul celei mai populate colonii de pescăruși. Văjâie și huește în jurul nostru și în special perechile cari clocesc sunt mai dârze. «Au!», strigă de o dată Silvieta, în momentul când o femelă de pescăruș îngrijată, se repezise pe la spate asupra capului ei, pe când alta, dă drumul unei pietre deasupra noastră, un mijloc special de atac pentru ocrotirea progeneriturii pe care nu-l cunoscusem până atunci. Pe marinarul mașinist care ne însoțea și pe mine, ne tratară pescărușii ceva mai neplăcut. Această acțiune interesantă a pescărușilor iritați, cari au dimensiunile unui corb, trebuie văzută pentru a-ți putea face o idee asupra mulțimii lor și asupra puterii lor de sbor.

(Va urma)

O parte din insulă foarte populată de pescăruși.

J O C U L I E L E L O R

— SIMPLĂ POVESTE VÂNĂTOREASCĂ —

de Alex. Baltas

FRUMOASĂ după amiază de Septembrie în care aerul străveziu făcea mai albastră bolta cerească, ne îndemnăm să luăm puștile la umăr și să cutreerăm singurătatea de pustă, a bălții.

Iubesc îndeosebi vânătoreea de baltă, cu toate greutatețile și murdăria de care e legată.

Felurimea extraordinară a vegetației, farmecul deosebit al frunzei largi de nufăr, luciul metalic al lacului ades încrețit de tremurul timid al vântului, taina insulelor de păpuriș dar, mai ales, pitorescul nenumăratelor feluri de păsări, dau o culoare legendară, apocaliptică acestei vânătore.

Deci, ne luarăm uneltele necesare într-o astfel de expediție și, după câteva minute barca, mânăta de un grec uriaș, ne depuse pe malul stâng al Borcii. Apucarăm pe o cărare îngustă care ducea, dela țarm, până la «Șarogul» lacul plin de mister și de rațe, spre care năzuiam.

Soarele trimetea încă raze calde. Cu pasul leneș, mergeam povestind isprăvi de vânătore toate pline de pericol și bravură, în cari porcii mistreți, sălășluiți în nepătrunsul desigurilor de rugi din pădurile bălții, căpătau puteri și atribute neașteptate. Astfel străbăturăm miriști țepoase și lanuri galbene de porumb. Vântul de toamnă ne susură la ureche melopeea monotonă a frunzelor uscate de păpușoiu.

Cu cât ne apropiam de lac, țigănuși de culoarea numelui spintecau văzduhul iar pescăruși, corect învestmântați în straie de nea, țipau strident, vestindu-ne că suntem aproape de împărăția păsărilor de apă.

Intrarăm în răcoarea unui început de crâng luminos. Apele nepotolite ale Dunării, umpluse lacurile, cu o primăvară înainte, prin gărlile de legătură, isbucnind până aproape de pădurice. Pământul, bolovănos și crăpat, căptușit din belșug cu castreni și alte ierburi de baltă, făcea mersul anevoios; grăbiam tăcuți spre feeria nebănuită a naturii în plină sălbăticie.

Pe orizontul incendiat de razele roșii ale soarelui se profilau tainic insule sumbre de păpuriș și țipirig. La țarmul lacului, gânditoare, sălbăticioniile Domnului își înșelau foamea vârându-și ciocul în glodul cleios după o sămânță, o goangă.

Deodată, un răbufnit înfundat de pușcă trezi ecourile singurătății. O pânză deasă de alice brodând țesătura încremenită a apei făcu ca bătlanii, oacele și sturzii, în fâlfăit regulat de aripe să părăsească meleagurile spurcate de ființa noastră. Un fluerar, cu aripa însângerată, rămase prizonier lutului înșelător. Prietenul îl ridică mulțumit, îl privi deaproape, apoi, disprețuitor pentru clasa vulgară din care biata aripată făcea parte îl aruncă, cu un gest larg în apa verzuie a ghiolului¹⁾.

Temători să nu pierdem timpul cel mai prielnic pen-

tru vânătore, ne aleserăm fiecare o pândă bună: un cotlon, un pâlce de păpuriș sau de rogoz, o salcie lăcră-mândă. Apa ne trecea mai sus de genunchi. Cu cât înaintam, ne afundam mai adânc în noroiul clisos. Mersul se făcuse din cale afară de greu: În curând, picioarele se aflau prinse, în pasta gălbuie, până la genunchi.

Postați, gata de tras, așteptam înfrigurați «jocul rațelor». Un svon ciudat prinse a da viață ținutului. Pe țarmul lacului doi bătlani poposea obosiți. Incet, începură să caute nu știu ce prin glod. Un bodârlău trecu ușor deasupra mea. Hăt, colo departe, cârduri nesfârșite de găște, în unghiuri regulate, tăiau văzduhul, pierdute în înaltul cerului.

Deodată, două rațe mici se sculară, cu un măcăit gălăgios, din cotul lacului, acoperit de păpuriș, și se mistuiră, ca două năluci, în zare. Băgai de seamă atunci că din această așezare a pândii mele voiu avea greutateți. Păpurișul des și înalt îmi astupa vederea în spre acea parte a lacului ocrotind tot vânatul ce și-ar fi făcut drum spre mine. Imi luai deci arma și bălăcind greoiu prin apă m'am instalat în mijlocul unui stușiș care îngăduia vederii o cale mai lungă.

O rață mare, exemplar strălucit al speciei, trecu deasupra mea căutându-și, se vede, consora rătăcită. Ridicai arma și, când pasărea se afla la o distanță potrivită, trăsei. O bubuitură înfricoșătoare îmi luă, pentru câteva clipe, auzul, iar un «recol» neobișnuit mă convinse că făcusem o încărcătură exagerat de puternică. În schimb, trăsniță, rața căzu cu un plesăit în apă.

Înainte de a fi avut timpul să reîncarc arma, alte două rațe se arătară, gonind spre mine. Și apoi alte, și alte, câte două, câte trei, nenumărate. Webley-ul pe care îl țineam strâns în mâini vărsa, fără cruțare, limbi de foc omoritor. Puștile prietenilor, trosneau, sacadat cu repetări regulate, trăgând pe alese. Din ce în ce întunericul se lăsa tot mai greu, tot mai opac. Trăgeam mai mult pe ghicite. Pe cerul întunecat mai puteam lămuri, cu greutate, silueta fantomatică a pasărei. Jocul lor părea, acum, sarabanda dezordonată a unor duhuri rele.

În mai puțin de un sfert de oră aveam împușcate opt rațe, dintre cari cinci mari și trei mici. Semăntate în jurul meu, printre ierburi și frunze de nufăr, dacă ma întârziam lăsând ca întunericul să ne împresoare cu totul, se putea întâmpla să nu le mai dau de urmă. Astfel că încheind vânătoreea în ziua aceea, mi-am pus arma în bandulieră și începui să culeg trofee din apă. Cu toată truda mea două din cele opt rațe nu le găsi.

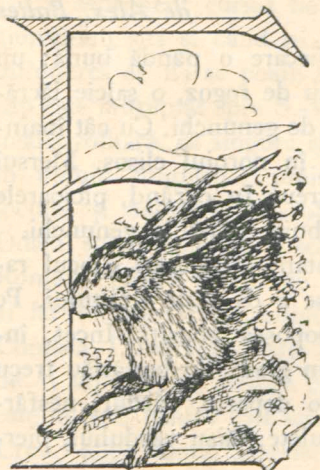
Un sunet de corn, prelung și grav, ne vestea adunarea.

Ne întâlnirăm, obosiți și uzi până la piele, la marginea lacului. Ochii mei lacomi, scrutau curioși gențile celorlalți vânători. Toate erau pline. Un număr de aproape 22 de rațe ne dădea bucuria întreagă a unei zile petrecută vânătorește.

Apoi, în înserarea, ce se revărsa calmă din slava tăriilor cerești, pornirăm spre casă, încărcăți de mulțumire.

¹⁾ N. R. Atragem atenția asupra gestului nevânătoreesc.

LIMBAJUL VÂNĂTORULUI

GROZAV să auzi vânătorii noștrii vorbind: «Weidman-sheil, Hochstand, Verloren-aporteur, etc.». Câteva cuvinte din dicționarul vânătorilor noștrii. Dacă ai simț lingvistic și te supără atâtea vorbe străine, primești răspunsul:

«Păi așa e; n'avem termeni tehnici, trebuie să ne folosim de cuvinte străine, și ce e drept, e mai vânătoresc să întrebuințezi expresii internaționale ac-

ceptate de toți vânătorii din lume, precum nici nu-ți poți închipui să-ți dreszi câinele altfel decât nemțește.

Este oare adevărat, că avem neapărat nevoie de cuvintele străine, când vorbim «vânătoarește»? Nu le putem nicidecum înlocui cu vorbe românești? E drept, că abia de câțiva ani a început o epocă nouă în vânătoarea română, dar totuș au trecut câțiva ani de atunci de când considerăm vânătoarea drept o ramură a economiei naționale, de când avem școală de brigadieri de vânătoare, și se învață vânătoarea la școlile de conductori silvici, și la politehnică, secția sivicultură. Am fi avut timp să facem o limbă vânătoarească română. Să nu ziceți că nu se poate, căci iată vă comunic câteva expresii pur vânătoarești, cari nu sunt traduse din alte limbi, cari au origine pur românească:

Bolnav — e vânatul rănit. (E drept, seamănă a fi tradus din germanul «Krankgeschossen»!).

Botaș — se zice «hăițașul, gonașul».

Cată băete, cat! — îndemnarea copoiului să caute.

Ciută = cerboică. (Seamănă cu maghiara: «suta!»)

Copcă = Săritură, ce face vânatul când voește a se ascunde, «minciuna iepurelui».

Covercă = colibă în care ne ascundem pentru a împușca vânatul sperios.

Culcuș, covou, ciubăt = locul unde vânatul își petrece ziua.

Droaie = cârd.

Godac = porc în etate de 6—12 luni.

Gonac = hăițaș, bățiaș, botaș.

Hăițaș = cărare pe care trec fiarele.

Huidio! = strig gonașii, când văd mistreț.

Lacaș = unde se ține vânatul mare. (Seamănă cu maghiară: Lakas!)

Lupărie = cursă pentru lupi.

Copoiul mână bine = când gonește neîntrerupt.

» **șlehuiește** = când pierde urma.

Mânzat = cerbul în anul al 2-lea.

Minciuni = vicleșugurile pe care le fac iepurii.

Muget, răget = boncânitul cerbului.

Nadă = substanță cu care atragem vânatul la cursă.

Nicea, nicea, nicea-na! = așa chemăm copoiul pentru a-i da pe urma unui vânat văzut de noi.

Păsește, aține! = strigăm vecinului, când trece un vânat dela noi spre el.

Ploae = plumb mărunț pentru pasări mici.

Râmătură = locul râmât de porcul sălbatic.

Rosătură = o parte a pădurei tinere unde vânatul face stricăciuni prin roadere.

Sac de vânat = «Rucksackul».

Scurmătură = răcăială făcută de potârniche, fazan.

Tupit = vânatul (mai ales cu pene) tupilat.

Iată câteva cuvinte, câteva expresii pur vânătoarești de origină română, care corespund complet. Multe, multe mai sunt cele pe care nu le comunic acum, pentru a nu fi prea îndelungat.

Să nu credeți însă, că aceste cuvinte vânătoarești, pur române, băstinașe, le-am făcut eu, sau le-am cules cu mare osteneală dela vânători români.

Le-am găsit așa într'o carte de vânătoare editată în anul 1901, adică acum 28 de ani, când vânătoarea română încă nu făcuse progresul, care l-a făcut în ultimul deceniu. Această carte este: «Vânătoarea în România» de Ernest C. Gheorghiu și Dr. I. C. Gheorghiu.

Dacă în timpurile când «Vânătoarea» se scria «Vînătore» s'a putut face pentru necesitatea acelor timpuri «terminologia vânătoarei, sau dialectul ei», de ce n'am putea noi să facem «dicționarul, limbajul vânătorului român?»

Tovarășii de vânătoare, profesorii limbii române au cuvântul.

Până atunci vă dăm un sfat. Studiați limbajul vânătorilor italieni și spanioli și veți vedea, câte expresii se pot găsi — mai ales în limba spaniolă, care de multe ori seamănă mai mult decât cea italiană, cu limba română — cu ajutorul cărora am fi în stare să ne creăm o «limbă română a vânătorilor români».

UN «STRĂIN»

CU PRILEJUL STÂRCULUI ALB

de Maior C. Rosetti-Bălănescu

CA UNUL ce trag clopotele de mult pentru o trezire de interes printre vânătorii noștri la studiul păsărilor, am văzut cu deosebită bucurie apărând în două din numerile trecute ale Revistei, articolul d-lui V. Petrescu despre stârcii albi. Bucuria îmi vine deacolo că sunt în adevăr convins — o convingere bazată pe probe — că atunci când vânatul nu va mai apare vânătorului exclusiv ca o țintă de doborât cu pușca, când nu va mai apare doar ca o viitoare și delectabilă friptură sau ca un număr de unități în plus de adăugat la o listă ce tinde spre record — ci, și ca o ființă extrem de interesant de studiat *vie*, în mediul său, cu obiceiurile, moravurile, transformările și particularitățile fiecăreia, când, altfel zis, vânătorul se va *passionà* de *viața* vânatului și nu numai de felul sau arta de a-l da peste cap, atunci, deschizându-se în sufletul și mintea vânătorului orizonturi noi, cu perspective nebănuite, — atunci, marea problemă a corectitudinii la vânătoare și a ocrotirii vânatului va fi implicit rezolvată și lupta ce o ducem spre acest țel, câștigată. Căci în afară de orice

îndoeală, această problemă este înainte de toate o chestiune de educație vânătoarească. Iar pasionarea pentru studiul animalelor, după credința noastră, este unul din mijloacele ce duc la această educație, pe nesimțite dar sigur. Studiul păsărilor, așa dar, nu-l propovăduim numai ca o toană sau o manie personală, ci și într'o foarte serioasă legătură cu educarea vânătoarească. E minunata evoluare a vânătorului dela pușcă spre binoclu și aparatul fotografic, e transformarea unui simț primitiv de distrugere în înțelegerea superioară a Naturii.

Este drept însă că la noi debutantul în studiul păsărilor se lovește foarte repede de lipsa totală a izvoarelor de consultat, cari i-ar deschide calea și l-ar îndruma și de unde ar putea să învețe ce este deja cunoscut și bine stabilit, ferindu-l de dibuieli, de pierderi de timp sau de generalizări și teorii viciate inițial, — izvoare cari să-i ajute să se descurce printre sumedenia de păsări într'un mod și pe un plan sistematizat, admis de știință,

să afle câteva principii indispensabile, pentru ca observațiile sale să poată fi într'adevăr obștește folosite, să cunoască, în fine, numirile științifice admise, pentru a se putea înțelege cu toată lumea care se interesează de acest lucru și să se știe despre ce e vorba.

În românește astfel de izvoare nu există — căci nu putem pune la socoteală manualele didactice absolut insuficiente sau chiar fanteziste și nici cele câteva broșuri de vulgarizare ce cunoaștem, excesiv de reduse și elementare. Amatorul va trebui deci să se adreseze, și aceasta în mod obligatoriu, literaturii ornitologice străine, după limba pe care o cunoaște: franceză, engleză, germană. Pentru că progresarea în studiul păsărilor devine imperios necesar, la un anumit moment, ca biblioteca să se îmbogățească în această direcție. Cât despre cartea românească, rămâne de făcut.

În aceste condițiuni nu e de mirare dacă amatorul nostru începător, lipsit pe de o parte de izvoare băstinașe, iar pe de altă parte necunoscând pe cele străine, va face unele erori, fie de amănunt, fie de generalizare. Poate că câteva indicațiuni, chiar foarte rezumative în cadrul unui articol de revistă, în legătură cu studiul păsărilor, vor fi, ici și colo, de folos cuiva.

În cele ce vor urmă nu ne vom ocupa de organele interne ale păsărilor, ci în deosebi de morfologia externă. Este în adevăr necesar ca diferitele părți a corpului pasărei să fie desemnate sub o aceeași denumire, altfel zis, pe cât se poate să vorbim toți o aceeași limbă, să întrebuițăm aceeași terminologie, ca să ne înțelegem între noi și să înțelegem și tratatele ce ne trec prin mâini. Apoi, este iar folositor să facem cunoștință cu câteva semne convenționale întrebuițate în ornitologie, pentru aceleași motive ca mai sus. Trebuie însă să insistăm puțin asupra felului cum se ia măsurătorile pe o pasăre, căci este ușor de înțeles că dacă nu toți cercetătorii întrebuițează același procedeu, rezultatele nu mai pot fi comparabile și deci nu mai pot fi folositoare. Vom da câteva recomandațiuni asupra datelor ce sunt necesare să întovărășească un exemplar, pentru a prezenta maximum de interes. Vom spune câteva cuvinte în legătură cu clasificarea păsărilor. Vom comenta pe scurt unele chestiuni accesorii și vom indica la sfârșit unele cărți

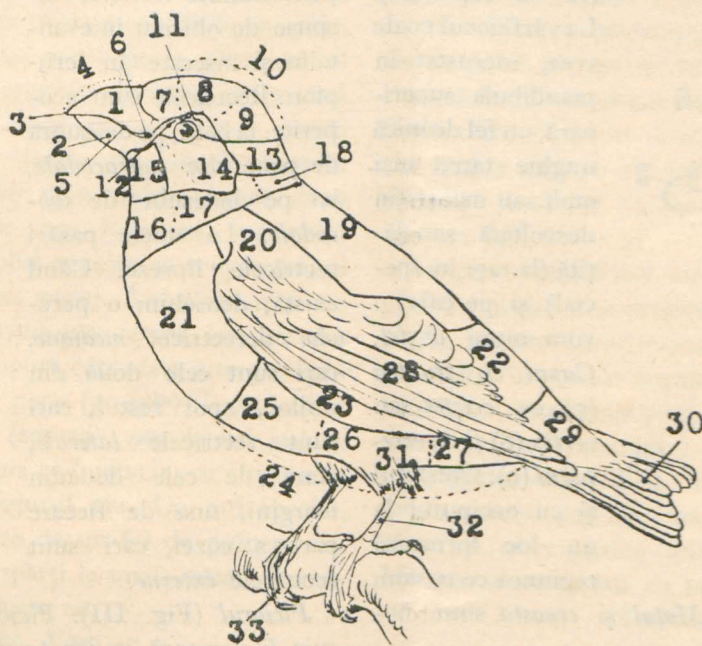

Fig. 1.

interne ale păsărilor, ci în deosebi de morfologia externă. Este în adevăr necesar ca diferitele părți a corpului pasărei să fie desemnate sub o aceeași denumire, altfel zis, pe cât se poate să vorbim toți o aceeași limbă, să întrebuițăm aceeași terminologie, ca să ne înțelegem între noi și să înțelegem și tratatele ce ne trec prin mâini. Apoi, este iar folositor să facem cunoștință cu câteva semne convenționale întrebuițate în ornitologie, pentru aceleași motive ca mai sus. Trebuie însă să insistăm puțin asupra felului cum se ia măsurătorile pe o pasăre, căci este ușor de înțeles că dacă nu toți cercetătorii întrebuițează același procedeu, rezultatele nu mai pot fi comparabile și deci nu mai pot fi folositoare. Vom da câteva recomandațiuni asupra datelor ce sunt necesare să întovărășească un exemplar, pentru a prezenta maximum de interes. Vom spune câteva cuvinte în legătură cu clasificarea păsărilor. Vom comenta pe scurt unele chestiuni accesorii și vom indica la sfârșit unele cărți

ce credem necesare amatorului. În fine ne vom ocupa de stârcii dela noi din țară — dela ei plecând ideea acestui ingrat articol. Peste tot, pe cât ne va fi posibil, vom căuta să evităm o terminologie prea tehnică, sau o vom traduce cât mai apropiat. Acolo însă unde un termen cu care a făcut cunoștință amatorul ne va dispensa de multe cuvinte repetate, îl vom întrebuița. Sperăm că figurile ce însoțesc acest text vor fi și ele suficient de clare spre a ne evita multă vorbărie în explicații. Acum trecem imediat la mica noastră inițiere ornithologică.

DENUMIREA PĂRȚILOR EXTERIOARE

(Fig. I): Ciocul cu *mandibula superioară* (1) și *mandibula inferioară* (2), cu un *vârf* (3), cu o *culme* (4), cu *marginile* sau *tâșurile* (5) la fiecare mandibulă și cu *colțurile gurei* sau *comisurile* (6). Ciocul poate fi acoperit la *bază* sau *rădăcină* cu o membrană colorată, care ia

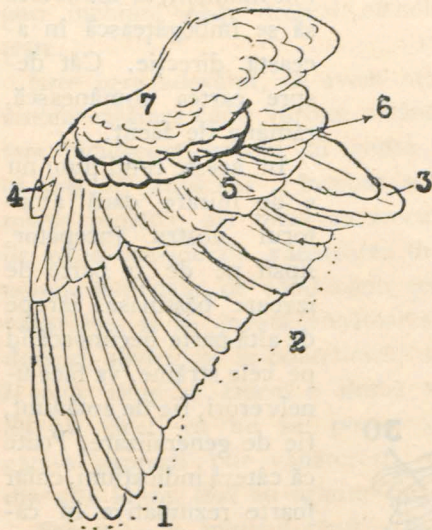

Fig. 2.

numi *scufa* sau *boneta* (10). *Moțul* și *creasta* sunt noțiuni cunoscute.

Ochiul, cu un *iris* diferit colorat.

Lorum (12) se numește partea dinaintea ochiului, spre cioc, *golașe* la unele păsări, și diferit colorat. Pentru a ne dispensa de această lungă explicație, vom adopta termenul de «lorum» în descrierile noastre ulterioare.

Sprinceana (11). *Ceafa* (13). *Obrajii* sau regiunea *parotică* (14). *Gușa* (15). *Gâtul* cu *partea dinainte* (16), *laturile* (17) și *partea dinapoi* sau *spatele gâtului* (18). *Spi-narea* (19). *Umerii* (20) sau regiunea *scapulară*. *Pieptul* (21). *Crupionul* (22) sau *târțița*. *Flancurile* (23). *Abdomenul* (24) cu *epigastrul* (25), *burta* sau *pântecul* (26) și *regiunea anală* (27). *Aripa* (28). *Supra-codalele* (29). *Coadă* (30). *Coapsa* (31). *Tarsul* (32). *Degetele* (33) cu *unghii* sau *ghiare*.

E necesar a privi ceva mai în amănunt: Aripa, Coadă și Piciorul.

Aripa (Fig. II). E formată din mai multe feluri de *pene*, diferit numite. Penele mari și lungi din aripă poartă numele de *remije*. Cele dinspre vârful aripei sunt *remijele primare* (1); cele următoare sunt *remijele secun-*

dare (2); cele următoare sunt *remijele terțiare* (3); cele scurte din susul aripei sunt *remijele batarde* (4). Fiecare din aceste remije sunt înserate pe un os deosebit al scheletului aripei, din care cauză mai sunt denumite destul de des și *remijele degetului* sau *polliciale* (batardele), *remijele mâinei* sau *metacarpene* (primarele), *remijele ante-brățului* înșiruite dealungul cubitusului (secundarele), *remijele cubitale* fixate la cot (terțiarele). Remijele sunt acoperite de alte pene protectoare numite *cuverturi* sau *tectrice*. Cuverturile cari apără remijele pe deasupra sunt *cuverturile superioare*, iar cele cari le apără pe dedesubtul aripei sunt *cuverturile inferioare*. La *cuverturile superioare* deosebim, grosso modo, *cuverturile mari* (5), *cuverturile mijlocii* (6) și *cuverturile mici* (7). Pe aripă se observă la unele păsări o pată cu conture bine definite și de culoare de obicei vie cu reflexe metalice (ca la rățoiu, de pildă), tranșând pe coloritul restului aripei; această pată o numim *oglină*.

Coadă este formată din pene numite *rectrice*, dispuse de obicei în evantai și înserate în crupion. Rectricele sunt acoperite la bază, pe deasupra de pene zise *supracodale*, iar pe dedesubt de *subcodale*. La unele pasări rectricele lipsesc. Când există, deosebim o pereche *derectrice mediane*, cari sunt cele două din mijloc, apoi restul, cari sunt *rectricele laterale*, afară de cele două din margini, una de fiecare parte a cozei, cari sunt *rectricele externe*.

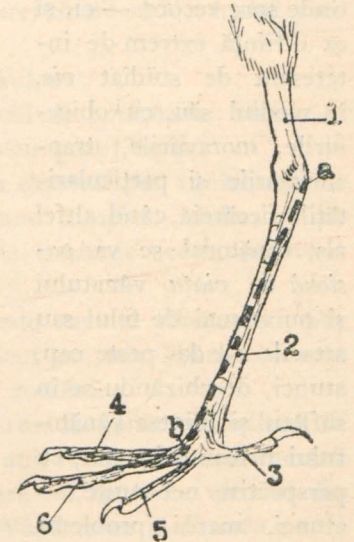

Fig. 3.

Piciorul (Fig. III). Piciorul cuprinde *coapsa* (1), căruia îi urmează în jos *tarsul* (2) și apoi *degetele*. Tarsul este acoperit în general de o piele care poate prezenta diferite aspecte: zicem că avem un *tars reticulat* când *solzii* ce acopăr tarsul sunt mici și poliedrici; zicem că e *scutelat* când se observă un singur rând de solzi pe față sau dosul tarsului; zicem că e *inelat*, când scutelat și pe față și pe dos, este corespondență între limitele solzilor de pe ambele părți; zicem că e *lamelat* pe față sau pe dos, când una din părți e acoperită în întregime, sau aproape, de un singur solz mare; zicem că e *încălțat* când tarsul este lamelat și pe față și pe dos. (Tarsul mai poate fi «încălțat» și cu pene, se înțelege). *Degetele* sunt în mod normal în număr de patru, dar sunt păsări și cu trei degete (și chiar cu două). Degetele pot fi *libere*, sau legate între ele cu o piele (palmate), sau libere dar prevăzute *fiecare* cu o membrană mai mult sau mai puțin dezvoltată și diferit decupată (*pinate*), ca la lișiță de pildă, etc. Degetele le numim: degetul *dinapoi* (3) adeseori mic, atrofiat sau chiar lipsă, degetul *exterior* (4) cel care se află în partea din afară a pasărei, degetul *interior* (5) cel care se găsește în partea dintre

picioarele pasărei și în fine degetul *median* (6) cel care se află între aceste din urmă. Nu putem deci spune degetul « cel mare » sau « cel mic », pentru că acest lucru nu ne spune nimic, dat fiind variațiunile diferitelor degete. Unele păsări au degetul dinapoi *reversibil*, adică îl poate aduce în față. O unghie dințată se zice *pectinată* sau *denticulată* (în chip de pieptene).

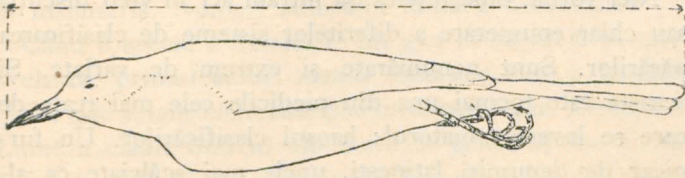

Fig. 4.

Penele. Distingem *penele* propriu-zise, *puful* și *penele piliforme*, adică cu aspectul părului — cu, dealtfel, toate formele de trecere dela unele la altele. O pană normală prezintă la partea de jos o *țevă*, găunoasă și cilindrică, apoi, în prelungire, un ax ce merge subțindu-se, plin, patrunghiular, zis *rachis*. Din țevă poate pleca un al doilea « rachis » făcând un unghiu oarecare cu primul și alcătuind un fel de pană-anexă la cea mare — uneori foarte rudimentară, alteori foarte dezvoltată: numim această pană-anexă, *hiporachis*. Din rachis pleacă, după cum știe fiecare, firișoarele cari formează ansamblul penei sau *stindardul*. Ansamblul penelor ce acopăr trupul pasărei îl vom numi *peniș* sau *penaj*. Am văzut mai sus că penele mari dela aripă se numesc *remije*, iar cele din coadă *rectrice*. Penișul nu acoperă câteodată întreg trupul pasărei ci formează zone de pene (pteryle), lăsând între ele zone acoperite de puf (apterii), sau locuri *golașe*. Puful este o pană cu un rachis rudimentar, cu firișoarele libere și așezate de jur împrejurul său. Un puf special, cu firișoare lungi și îmbăcsite de un fel de pulbere sau pudră se observă în anumite părți la unele păsări (caracteristic la stârci) și formează așa numitele *plăci cu puf pudrant*. Vom reveni asupra acestei chestiuni, când vom vorbi despre stârci.

Determinarea sexului. Deși am spus că nu ne vom ocupa de anatomia interioară a pasărei, este totuș necesar să pomenim câteva cuvinte asupra organelor genitale, din motivul foarte simplu, că prea adesea nu ne putem pronunța asupra sexului pasărei, decât prin autopsie. Fiind important de multe ori să se știe cu precizie sexul pasărei studiate, nu strică aceste lămuriri. Organele genitale sunt la ambele sexe așezate în abdomen și glandele caracteristice (testicule și ovare) se găsesc foarte aproape de coloana vertebrală, de o parte și de alta a acesteia, înapoia stomacului. Bărbatul prezintă 2 mici glande, în formă de bob de fasole, de culoare gălbuie sau albicioasă, stânga de obicei mai mare, de volum variabil după talia pasărei și anotimp, primăvara fiind mai dezvoltate. Femela are cele 2 glande de un volum foarte inegal, cea din

dreapta fiind de obicei atrofiată (afară de răpitoare, unde este dezvoltată deși nu funcționează), iar cea stângă foarte dezvoltată, prezentând aspectul unui ciorchin de strugure.

La păsările tinere glandele sunt mai puțin dezvoltate, dar au înfățișarea lor caracteristică, așa că nu se poate face nici un fel de eroare asupra sexului.

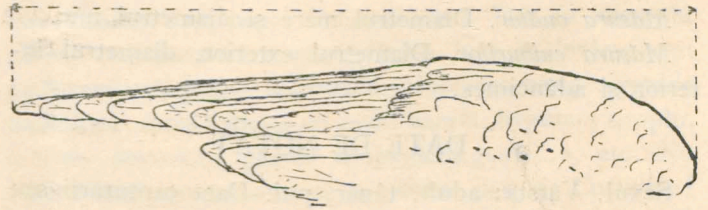

Fig. 5.

FELUL DE LUAT MĂSURĂTORILE

Am spus că e necesar ca măsurătorile să fie luate în mod uniform, dacă vrem să le întrebuițăm cu folos. În identificarea păsărilor, dimensiunile anumitor părți ale corpului ne pot fi un factor prețios. Dacă nu știm cum să întrebuițăm aceste indicațiuni, nu ne vor putea fi de nici un ajutor. Dimensiunile se dau în *milimetri*. (În cărțile engleze se dau în « inches », pentru conversiune să amintim că această măsură valorează practic 25 mm. (4).

Lungimea totală sau talia (Fig. IV). E distanța între vârful ciocului și extremitatea celei mai lungi pene din coadă, pasărea fiind întinsă pe spate pe o masă, lăsând capul într'o poziție normală, fără să i se întindă gâtul forțat. Cu toată grija pusă e totuș o măsură care rămâne destul de puțin precisă.

Lungimea aripei (Fig. V). E distanța în linie dreaptă între punctul cel mai înaintat al curburei anterioare a aripei și extremitatea celei mai lungi pene din aripă. Măsura se poate lua cu un compas sau o riglă gradată.

Luând astfel măsura aripei nu vom putea găsi niciodată, de pildă, lungimi de aripi de 750 — 850 mm. la stârcul alb mic, ci valori variind între 260—320 mm. Deosebirea este notabilă, după cum se vede.

Lungimea ciocului (Fig. VI). E distanța în linie dreaptă dela vârful ciocului la baza frunții. Unii ornitologi însă măsoară lungimea ciocului pe culmea lui, urmând dacă

e cazul, curbura mandibulei superioare, tot dela baza frunții la vârful ciocului. Felul acesta ne pare mai puțin precis. În tot cazul, se va indica felul cum s'a luat măsura. Măsura se poate lua cu un compas în cazul I, sau cu o panglică gradată în cazul II.

Lungimea tarsului (Fig. III). Obișnuit nu se dă lungimea « piciorului » întreg, ci lungimea tarsului. Aceasta este distanța în linie dreaptă între încheietura tarsului cu coapsa și încheietura degetului median cu tarsul. Primul punct este luat pe fața *posteroară* a membrului iar al doilea punct este luat pe fața *anterioară*

Fig. 6.

a membrului. Linia *a*, *b* pe Fig. III arată lămurit acest lucru.

Lungimea degetelor. E distanța între articulația cu tarsul și baza unghiei, sau între articulație și vârful unghiei. Trebuie indicat deci dacă măsura s'a luat cu unghie (deget armat) sau fără unghie (deget gol sau nearmat).

Lungimea coadei. E distanța dela rădăcina rectricelor mediane la extremitatea celor mai lungi rectrice.

Măsura ouălor. Diametrul mare și diametrul mic.

Măsura cuiburilor. Diametrul exterior, diametrul interior și adâncimea.

DATE DE NOTAT

Sexul. Vârsta: adult, tânăr, pui. Data capturării sau observației: ziua, luna, anul. Măsurătorile — la cari se poate adăuga, pe lângă cele de mai sus, și *anvergura*, din vârf de aripă la vârf de aripă, acestea fiind răstignite în cruce. Coloarea cât mai precisă, *imediat după moarte*, a irisului, a ciocului, picioarelor, unghiilor și alte părți golașe, părți la cari colorile adesea se pierd sau se transformă destul de repede după moarte. Abundența sau raritatea speciei în regiune. Condițiunile de capturare sau observație. Insemnări asupra felului de traiu. Numele științific și numele vulgare din regiune. Observațiile sau colecția este completă dacă pe lângă adulți figurează și tinerii sau puii, ouăle și cuibul, pe cât posibil a chiar adulților capturați sau observați. Indicațiuni asupra numărului puilor sau ouălor găsite la cuib. Starea ouălor (proaspete, clocite) indicând data observației. Locul cuibului (copac, burueni, stuf, etc.), înălțimea la care se află, poziția în copac, orientarea în raport de trunchiul pomului. La ouă să se indice dimensiunile, forma (ovată, ovală, sferică, piriformă, eliptică, etc.), și culoarea. La cuiburi să se indice și materialele din care sunt alcătuite. O serie completă trebuie să cuprindă din aceeași specie toate transformările hainelor după anotimp și vârstă: *haină de nuntă*, primăvara, în timpul reproducerii — cea mai bogată și frumoasă —, *haină de vară*, *haină de toamnă*, *haină de adult*, de semi-adult, de tânăr, de pui și tranzițiile lor. În fine se poate completa colecția sau observațiunile cu *paraziții* culeși pe fiecare fel de pasăre.

SEMNE CONVENȚIONALE

Incepătorul se poate isbi de unele semne prescurtate, prin diferite tratate sau muzee, ce nu-i sunt tocmai familiare. Indicăm câteva aci. Semnul ♂ înseamnă *bărbat*. Semnul ♀ desemnează *femela*. Prescurtarea *juv.* înseamnă pasăre *tânără*. Prescurtarea *pull.* indică *puilul* de cuib. Prescurtarea *ad.* înseamnă *adult*. Prescurtarea *rupt.* sau *nupt.* arată *haina de nuntă*. Unele păsări de specii diferite se încrucișează între ele, producând corcitură sau *hibrizi*. Hibrizii se indică în 2 moduri. Sau sub formă de fracție ordinară, punând numele speciei bărbat la numărător și numele speciei femelă la numitor — sau numele speciilor cu semnul convențional de bărbat sau femelă se scriu pe acelaș rând, despărțite de semnul înmulțirii. Unii autori în loc de prescurtarea *juv.* pentru pasărea tânără, întrebuintează respectiv semnul convențional al bărbatului sau femelei, la care însă cercul este

incomplet, întrerupt. În fine tot prescurtări convenționale sunt literile sau frânturile de nume ce se pun după numele științific al pasărei. Reprezintă numele autorului care a botezat acea pasăre. Ne este imposibil să dăm aci o înșiruire a tuturor acestor prescurtări și numele la cari se referă. Amatorul le va învăța încetul cu încetul.

CLASIFICARE

Nici vorbă, bine înțeles, să intrăm aci în vreo discuția sau chiar enumerare a diferitelor sisteme de clasificarea păsărilor. Sunt nenumărate și extrem de variate. Și aceasta este tocmai una din piedicile cele mai reale de care se lovește amatorul: haosul clasificărilor. Un furnicar de denumiri latinești, unele mai scâlciate ca altele, veșnic schimbate, veșnic altfel împărțite. Izvor de confuzii și prilej de dureri de cap, căci prea rar amatorul are la îndemână nenumăratele lucrări ce ar fi necesare ca să lămurească unele chestiuni complexe, încurcate și deplorabil încâlcite de savanții de cabinet. Rezultă o stare de nesiguranță, de adevărat haos, în care te miști greoiu, în care fiecare vorbește altă limbă, pierzi vreme cu descurcarea sinonimelor, îți încarci memoria cu tot felul de denumiri inutile și la urmă îndepărtează dela studiul păsărilor pe cei mai puțin perseverenți. Dacă pe de o parte amatorul nu trebuie tratat ca pe un fel de integral ignorant, de par'că nici liceul nu-i acorzi să fi terminat, pe de altă parte e just că nu trebuie scârbit, descurajat sau plictisit cu cercetări puțin pasionante. Față dar cu starea haotică de mai înainte, s'a decis în ultimele congrese internaționale de zoologie, că alegerea unui nume, pentru o specie cunoscută, să nu mai poată fi o preferință personală, ci să fie rezultatul unor anumite reguli acceptate în mod internațional. Iată punctele principale ale acestor hotărâri:

Nomenclatura pentru animale este *latină și trinomială*. Denumirea trinomială cuprinde *Genul*, *specia* și *sub-specia*. Numele *Genului* constă dintr'un cuvânt unic, simplu sau compus, care se scrie cu o primă literă mare (majusculă). Dacă este cazul, numele *sub-genului* se pune între paranteze, scris cu o majusculă, între numele genului și numele speciei. De exemplu: *Ploceus* (Sitagra) *cabanisi*.

Numele *speciei* se scrie în urma numelui genului, *fără majusculă*, chiar când numele specific este un nume de persoană. Exemplu: *Falco naumanni naumanni*. (Naumann, nume de persoană). Numele *sub-speciei* se scrie în urma numelui speciei fără să fie despărțit de acesta prin nici un semn de punctuație, nici de prescurtarea *var.* (varietate). Exemplu: *Corvus corax tingitanus*.

Nu se poate înlătura un nume chiar dacă numele speciei și subspeciei este identic cu numele genului. Se va scrie deci, de exemplu: *Pica pica pica* sau *Cinclus cinclus cinclus*.

Legea priorității. Numele atribuit fiecărui gen sau fiecărei specii nu poate fi decât acel nume sub care pasărea a fost desemnată *mai întâi*, cu condițiunea ca: 1. acest nume să fi fost divulgat de autorul său în vreo publicație unde să fi fost întovărășit de o definiție, indicație sau descriere (o planșă stabilește prioritatea) și 2. ca autorul să fi aplicat principiile nomenclurii binare. Pentru stabilirea priorității nu se cercetează totuș dincolo

de ediția 10-a a lui Linné (1758). Numele autorului se scrie în urma numelui științific fără să fie despărțit de nici o punctuație. Se scrie sau întreg sau prescurtat. Exemplu: *Ardea cinerea cinerea* Linné sau *Ardea cinerea cinerea* L. Dacă se adaugă și anul publicației la care ne referim, acesta se pune după numele autorului, fie între paranteze, fie despărțit de o virgulă. Numele științific se culege în caractere *italice* și va trebui deci subliniat în manuscris. Numele autorului rămâne nesubliniat.

Când o specie e trecută în alt gen decât acela în care o clasase primul autor, *numele autorului* care a botezat *specia* este singur citat, însă pus între paranteze. Exemplu: Linné a clasat Stârcul alb mare în genul *Ardea* și i-a zis *Ardea alba*. Acest stârc însă a fost schimbat din genul *Ardea* al lui Linné în genul *Egretta* al lui Forster și i se spune deci *Egretta alba* (Linné), punând numele lui Linné în paranteză, el fiind autorul numelui *specific* (alba).

Numele de *Familii* se formează adăugându-se particula *idae* la radicalul Genului servind de tip. Exemplu: Familia *Ardeidae* dela genul *Ardea*. Numele subdiviziunilor familiilor se formează adăugându-se particula *inae* la numele genului servind de tip. Exemplu: subfamilia *Larinae*, dela genul tip al acestei subfamilii, *Larus*.

Este incontestabil că aplicând cu toată rigurozitatea principiile congreselor zoologice în ce privește legea priorității, după ultimele cercetări bibliografice, unele nume de genuri bine cunoscute și curent întrebuințate până acum vor trebui părăsite și înlocuite. Astfel cunoscutul gen *Grus* pentru Cocor trebuie părăsit și înlocuit cu nădrăvanul *Megalornis*, pentru că așa reiese din cercetările legii priorității. E nițel greu să te decizi, dar cum aceste denumiri sunt cele ce vor rămâne, denumirile viitorului și mai ales moartea haosului de până acum, vor trebui adoptate, și amatorul trebuie să caute să se deprindă cu ele.

Am arătat toate cele de mai sus pentru a da amatorului o idee de principiile actuale în ornithologie. Dacă însă amatorul nu are posibilitatea să cunoască denumirile trinominale admise, în mod practic va adopta o clasificare a autorului ce-l are mai la îndemână, cât mai modern bine înțeles, și se va limita și ține de ea. Altfel cade repede în dibueală și se încurcă.

Însă adevărata dificultate de care se lovește amatorul este mai întâi *identificarea* unei păsări din nenumăratele ce-i pot cădea în mână, tocmai pentru a lămuri la care nume științific corespunde. Această identificare, trebuie s'o spunem, este foarte grea de făcut pentru amator, după tratate prea științifice, pentru că caracteristicile sunt greu de scos la lumină din tehnologia întrebuințată, sau aceste caracteristici vizează anatomia internă, cu care amatorul nu poate fi familiarizat. Dau ca exemplu câteva caracteristici a unui Ordin luat la întâmplare: «schizo-desmognate, holorinale, processus basipterygoide dezvoltate, ramphotheca cu ceară bazală, hypotars simplu, caecum dezvoltat, glandă uropygiană goală...», etc. Nu cumva a-ți recunoscut că e vorba despre Cucuvele? Deaceea amatorului îi trebuie o metodă care să-l ducă fără cunoștinți speciale, la o identificare oarecum automată, după caracteristici cât mai ușor de scos la iveală. Trebuie, altfel zis, evidențiat caracterele cele mai isbitoare, cari *diferențiază* o specie de alta. Este ceea ce vom încerca în această parte a articolului nostru, pentru diferitele specii de *Stârci* ce se pot întâlni la noi în țară. Invederăm situația cuiva complet necunoscător al păsărilor, cineva care, după cum am putut să constatăm odată, poate confunda stârcul cu cocostârcul (barza). Intenția noastră este să luăm pe acest cineva de mână și să-l ducem din caractere în caractere, ușor de stabilit, așa încât să poată mai întâi oricând recunoaște că are de-a face cu un *stârc*, iar apoi să identifice *care* anume stârc are în față, din cele 9 specii ce poate întâlni la noi. Odată identificat, va putea să-i atârne eticheta numelui științific. Lucrul e necesar, pentru că pomenindu-l doar după numele popular regional, altă persoană, din altă regiune, nu poate să știe despre ce e vorba. Dacă se spune, de pildă, «stârcul căruia i se zice țigan», nu folosește la nimic, căci de unde să știe cineva străin de regiune, care stârc e «țigan», mai ales că poate în regiunea sa, aceluiaș stârc îi zice «jidan»? În fine, în cazul nostru special al stârcilor, identificarea poate fi importantă în eventualitatea că amatorul ar da peste un stârc foarte rar la noi. (*Bubulcus ibis ibis* (L.), captură prețioasă ce nu trebuie să treacă nebăgată în seamă din neștiință.

(Va urma)

D-1 Dr. C. Kosch din Reghin, cu coarnele cerbului ucis de D-sa. Greutatea 12.80 kg. - Călimani 1929.

GREȘELI LA EXAMINAREA CÂINILOR DE ARET ÎN GERMANIA

ȘI PROPUNERI RELATIVE LA MODIFICAREA REGULAMENTULUI NOSTRU DE CONCURS

de C. A. V. Popescu

NAINTE de a intra în fond, doresc a lămuri pe scurt, cine și pentru ce scop a creat în Germania pepe-licarul de utilitate multiplă așa zisul « Gebrauchshund ». Este cunoscut, că în Germania, întreg personalul silvic, dela gradul cel mai înalt și până la cel mai mic, nu numai că este socotit drept vânător de profesiune, dar în mare majoritate practică de fapt această meserie.

Mai este știut, că în Germania, atât în trecut, cât și în prezent, tocmai acest personal este acela, care stimulează mișcările vânătorești și care incontestabil, are cel mai mare merit în dezvoltarea la care a ajuns astăzi, vânătoria în Germania. Nu este deci de mirare, că acest personal, construindu-și unelte de vânătoare impuse de necesitățile meseriei, a găsit foarte mulți imitatori și între vânătorii amatori, cărora i-a servit întotdeauna ca pildă. Dintre aceste unelte cele mai clasice sunt, arma și câinele. « Försterul » german a creat « Drillingul » și câinele de utilitate multiplă, fiindcă pentru exercitarea meseriei lui acestea serveau în modul cel mai perfect. Deci stabilim dinainte, că « Gebrauchshund »-ul este *câinele vânătorului de meserie*.

Neavând nici de departe intenția să contest necesitatea și utilitatea acestui câine în mâinile stăpânilor săi predestinați, totuș — urmărind cu atenție rezultatele concursurilor de câini de aret din Germania și cetind articolele în speță — trebuie să constat unele greșeli — grave după concepția mea — comise în acest domeniu.

Examinând cu atențiune rezultatele concursurilor de acolo, am văzut de nenumărate ori, că la distribuirea premiilor se dă mai mare atenție chestiunii de dresaj, decât calităților vânătorești al câinilor. Iar tot așa, aceste calități nu se prețuesc în mod rațional. Fără multă discuție vedem deci, ca la aceste concursuri se examinează mai mult dibăcia dresorilor, iar nicidecum « bunătatea », să zic așa, a câinilor. Știu bine, că pentru câinii tineri se aranjează și « derby »-uri, la cari chestia dresajului intră pe al doilea plan, însă, când vreau să cunosc valoarea deplină a unui câine, nu îl examinez la etatea de cățel, ci atunci, când este pe deplin format.

Dați-mi voie, să arăt câteva exemple pentru documentarea celor sus zise:

La concursul de câini de aret din Weimar, la data de

16 și 17 Sept. a. c., (publicat în revista *Wild u. Hund* No. 43/929, pag. 1004—1005) a primit premiul al treilea cu 228 puncte, cățeaua *Annie v. d. Apfelau* St. D. D. 4763, care a luat nota 4 (cea mai bună) între altele la urmărirea în lesă a vânatului mare rănit, și, ce socotesc mai important, la examinarea calităților ei înăscute, luând nota 4 și la examinarea nasului, a chetei și aretului ei. În schimb a luat nota 0, la aducerea iepurelui, și pasărei refugiate, cât și la depunere (Ablegen), cu toate că s'a dovedit ascultătoare, obținând la « disciplină », nota 4. O altă cățea, *Malve von Bechstedt* St. K. 93 b, 2682, a cărei nas a fost calificat cu nota 3, cheta cu nota 2, dar la mai multe execuțiuni de dresaj, cum este comportarea în țiitoare și în lesă, disciplina, fermitatea la împușcătură și la vânatul ce se ridică în sbor obținuse nota 4, a fost premiată cu premiul întâiu.

Știm din Regulamentul de Concurs al R. R. P. C., care este copia fidelă a celui german, ca pentru obținerea premiului III, un câine trebuie să întrunească cel puțin 180 puncte. Dar mai știm, ca orice câine premiat cu cel puțin premiul III, este îndreptățit de a fi înregistrat în registrul special al câinilor de utilitate multiplă (D. G. St. B.). Dar mă întreb iarăș, merită un câine, care numai datorită diligenței dresorului său a ajuns să fie înscris în acest registru, să fie prin urmare un apreciat *exemplar de montă*, al cărui nume se trece cu cerneală roșie în pedigreuri? Cred că nu. Pentru edificare aduc iarăș un exemplu:

La concursul din Gera, din 13—14 Sept. a. c. (rezultatul publicat în *Deutsche Jäger-Zeitung*, No. 17. Bd. 93/929, pag. 246—247) câinele *Blitz Reichenau*, St. K. 1154 X, a primit premiul III, obținând următoarele note:

	Nota	Coefficientul	Puncte
<i>In pădure</i>			
Munca pe urma vânatului mare (în lesă)	0	0	0
Aducerea vulpei rănite	4	5	20
» iepurelui rănit	3	4	12
Scotocire	2	4	8
Cheta redusă	2	2	4
Comportarea în țiitoare	4	1	4
Depunerea	3	1	3
Comportarea în lesă	4	1	4

Munca la vânatul răpitor

Sugrumarea pisicii 3 6 18

	Nota	Coefficientul	Puncte
<i>Munca la apă</i>			
Scotocire (în stuf)	2	3	6
» în stuf pe urma de rață	2	3	6
Aducerea din apă adâncă	3	3	9

<i>Munca la câmp</i>			
Nasul	2	6	12
Cheta	2	4	8
Aretul	2	4	8
Aducerea pasărei rănite	3	4	12
Disciplina (inclusive faptul de a alerga după iepure)	4	5	20
Urmărirea vânatului cu pene	3	3	9
Fermitatea la împușcătură	4	2	8
Comportarea când vânatul cu pene pleacă în sbor	4	2	8

<i>Apport</i>			
Aducerea vânatului răpitor (vulpe)	4	2	8
» iepurelui sau lapinului	3	1	3
» pasărei	2	2	4
» vulpei peste obstacole	3	3	9
Total			203

Avem așadar și aici un caz, când un câine înzestrat cu calități mediocre de către natură, câștigă premiu de pe urma dresajului pe care l-a primit și este deci înscris în D. G. St. B.

Accentuez însă încă odată, că « Gebrauchshund »-ul, este creat de vânătorul profesionist german, cărui îi trebuia un câine, care să-l însoțească întotdeauna, fie că merge la vânătoare, fie numai la inspectarea terenului, în timpul oprit, ca și în plin sezon de vânătoare. Acesta era scopul; iar nu cumva silirea câinelui să facă de unul singur diferite execuțiuni, pentru cari se foloseau până atunci diferiți câini de diferite rase. Calități, pe care câinele nu le-a moștenit dela natură, nu i se pot împrumuta cu nici un fel de dresaj. Dresorul, sau mai bine zis conducătorul, poate desvolta instincte, dar nu poate inocula unele inexistente. Însă asemenea intenții nici n'a avut nimeni și numai adversarii preocupați ai câinilor germani pot afirma, că acelora li se cere execuțiuni, cari ar fi în contradicție cu posibilitatea de a le îndeplini. Dacă luăm în considerare, că vânătorul profesionist nu vânează, sau numai rar, în modul cum obișnuște vânătorul amator, vom înțelege numaidecât, că pentru el este mult mai util un câine, chiar cu nas mediocru, care îl ascultă, caută și aduce vânat împușcat de alții, sugrumă eventuale răpitoare mici întâlnite și, chiar dacă nu este așa de dârz să-și secondeze stăpânul într-o eventuală luptă cu răufăcători, cel puțin este bun de pază și vestește, dacă simte vreo persoană străină pe teren. Nu-i contestăm deci într-unu nimic dreptul de aș crea și utiliza un asemenea câine, căci, dacă s'a comis greșeală, atunci numai din partea vânătorilor amatori, cari își examinează câinele cu aceiași măsură, cu care se

măsoară câinele vânătorului de profesiune. Scopul suprem însă ar trebui să fie, veșnica selecționare a materialului de montă, prin alegerea exemplarelor cu exterior și calități cât de bune posibile. Dar după cum putem constata, tocmai aceasta nu se face, căci, după mine, mai de grabă ași exclude dela premiere un câine care are nas clasificat cu nota 2, decât pe acela, care să arată nedisciplinat, precum se face.

Mult mai just ar fi, dacă coeficiențele de clasificare ar fi astfel chibzuite, întrucât notele de apreciere al calităților înăscute să decidă în primul rând la aprecierea resp. premierea câinelui. Nu cred însă, că în Germania să se facă de curând astfel de schimbări, dar cu atât mai ușor le putem face noi. În ce privește examinarea la concursuri al câinilor, nu există norme internaționale, deci avem toată latitudinea. Altceva este rigurozitatea cu care trebuiesc ținute registrele matricole și nici nu putem decât saluta modul minuțios în care este ținut M. R. C.-ul nostru, dacă dorim — ceea ce trebuie să facem — ca registrul nostru matricol să fie recunoscut și respectat ori unde în străinătate. Dar văzând tocmai eforturile supraomenești pe care le face R. R. P. C. pe tărâmul prășirii câinilor de rasă, îmi cer voie în calitate de modest, dar devotat membru al ei, să fac unele propuneri relative la modificarea regulamentului nostru de concurs, având credința deplină, că voi fi ascultat cu bunăvoință. Sper, că cel puțin buna credință nu mi-o va contesta nimeni și accentuez, că nu am alt scop, decât a contribui la selecționarea rațională a câinilor noștri de vânătoare, modificând regulamentul de concurs în așa fel, întrucât el pe de o parte să nu sperie concurenții dresori începători, cari ar dori să-și examineze și ei câinii; iar pe de altă parte să ne folosim de cele mai juste măsuri în aprecierea câinilor.

Concursurile noastre de până acum, cred, tocmai din cauza regulamentului au fost așa de slab frecventate; căci într-o țară cu 50.000 vânători nu putem vorbi de rezultate practice al unui concurs, la care se prezintă 7—8 câini, din care câțiva în fiecare an, aceiași. Sper, că ușurând ținerea concursurilor, vom trezi interesul pentru asemenea manifestațiuni în masele vânătoarești și cu timpul nu vom mai avea decât numai un singur concurs anual aranjat de R. R. P. C., ci Societățile de vânătoare mai de seamă vor aranja și concursuri de câini, tot așa cum aranjează concursuri de tir, mult mai costisitoare.

În ce privește obiectele de concurs, eu a-și scade câte unul din cele cuprinse în regulamentul nostru actual, dar în schimb aș adăuga altele, luând întotdeauna în considerație posibilitățile noastre de a învăța câinele să facă cutare, sau cutare lucru și având în vedere prestațiunile, pe care noi trebuie să le pretindem dela câinii noștri. Afară de aceasta, prestațiunea de câine de utilitate multiplă aș face-o facultativă, va să zică nuar trebui ca fiecare câine, numai fiindcă este de rasă germană sau Griffon, să fie obligat a lua parte la examenul tuturor 5 grupurilor de concurs, ci, la dorință, orice câine, se poată fi examinat numai din obiectele ce se cer câinilor de rasă engleză sau franceză.

În ce privește obiectele și coeficiențele de apreciere la concurs, le-ași modifica precum urmează:

I. Munca la pădure

Urmărirea în lesă a vânatului mare rănit, coeficientul 6. (Urmărirea în lesă să fie obligatorie pentru toți concurenții cari iau parte la această muncă, iar acei câini, cari bocesc, sau conduc liber, vor primi 1 punct în plus, menționându-se această calitate în raportul de arbitraj. Motivele le voi arăta mai jos).

Aducerea vulpei rănită	coefic. 2
» iepurelui rănit	» 2
Scotocire	» 5
Cheta redusă	» 1
Comportarea în țiitoare.	} facult.
Depunerea	
Comportarea în lesă	coefic. 1

II. Munca la răpitoare

Sugrumarea vulpei sau pisicii	» 6
Oprirea » » »	» 1

III. Munca la apă

Scotocirea în stuf	» 1
» » » pe urmă de rață	» 1
Apport din apă adâncă.	» 4

IV. Munca la câmp

Nasul.	» 8
Cheta	» 6
Aretul	» 6
Aducerea pasărei rănite.	» 2
Disciplină.	» 2
Urmărirea vânatului cu pene	» 4
Fermitatea la împuşcătură	» 1
Fermitatea când vânatul pleacă în sbor	» 1
Pasiunea	» 4
Rezistența	» 4

V. Apport

Vânat răpitor	coefic. 1
Iepure	» 2
Vânat cu pene	» 3
Peste obstacole (cu vulpe)	» 1

Orice câine, din orice rasă de câine de aret, să poată concura la toate cele 5 grupuri după dorință; iar obligator să fie pentru câinii germani și griffoni concursul la grupul II, IV și V, pentru rasele engleze numai grupul IV, fiind și aici apportul facultativ. Având în vedere, ca spre exemplu R. R. P. C., care va fi întotdeauna în măsură să aranjeze cele mai serioase concursuri, nu poate aranja momentan decât un singur concurs anual, ar fi de dorit să-și extindă concursul și asupra altor rase de câini de vânătoare, cari se prădesc în țară. Mă gândesc în primul rând la spanieli (cockeri și springeri) precum la «Wachtel»-ii germani, cari s'ar putea și ei examina

în decursul concursurilor pentru câini de aret, prestând — cu excepția execuțiilor la câmp — aproape aceleași munci. Bineînțeles, la aprecierea muncii acestor câini decid alte criterii și se aplică alți coeficienți, dar a intra în detalii ar lungi prea mult scrisul de față. Tot așa, dacă concursul se ține într'o regiune, în care se află păduri cu vânat mare (ce ar fi de dorit) s'ar putea examina și limieri, copoiobaseți, bursucari, etc.

În ce privește modificările, ce propun a se efectua în programul de examinare, le motivez prin următoarele:

Urmărirea în lesă a vânatului mare rănit, este unica, care aduce cu siguranță la rezultat. În ținuturile noastre deluroase și mai ales, dacă mai bate un vânt nefavorabil, se poate întâmpla, că nu se aude vocea câinelui bocitor, chiar și numai dela câteva sute de metri. Afară de aceasta, câinele bocitor, sau conducător liber, căutând departe de stăpân se poate zăpăci mult mai ușor, decât acela, care forțat de curea, ține urma la pas. Deci, având *numai scopul vânătoresc* în vedere, să dăm acestei munci cea mai mare importanță. Dealtfel, cu limierul tot numai în acest fel se caută vânatul rănit. Dacă afară de aceasta, câinele este și bocitor, sau conducător liber, cu atât mai bine și mai frumos, dar munca la curea trebuie să o preseteze în primul rând. Mărturisesc, că atunci când vorbesc de această prestațiune al câinelui de aret, mă gândesc în primul rând la terenuri ușoare, așa zise terenuri de căprioare, căci la munte, unde se vânează numai la vânat mare, mai ales la capre negre, e mai bine să ne folosim de câini specialiști, cari și bocesc din instinct.

Coeficiențele la munca de apport rănit le-am redus, fiindcă, precum am zis și mai sus, socotesc că prestațiunile cari depind numai de dresaj, trebuesc mai puțin apreciate. Afară de aceasta, m'a influențat foarte mult o recentă lucrare a renumitului kynolog Hegendorf, care arată prin descrierea unor cazuri concrete, că acei câini, cari aduceau cu siguranță mortală vânatul depus la capătul unei târâieli, în practică nu apportau deloc vânatul găsit liber, deși primeau ordin, având în desiş o piesă de vânat depusă *fără târâială*. Deci, această muncă pare a fi iluzorică. Scotocirea, muncă instinctivă la câine, sunt de părere că trebuie mai mult apreciată, aplicând coeficientul 5. Cheta redusă, pentru noi este de mică importanță, fiindcă în general abia avem terenuri unde vânătoarea s'ar putea practica în felul acesta. Doar la sitari avem nevoie de o chetă redusă, când însă iarăș se îmbibă cu scotocirea în desiş. Este și această chestie de dresaj și strangulare a temperamentului câinelui. Comportarea în țiitoare și depunerea, sunt lucruri, de care noi abia avem *deocamdată* nevoie. La noi nu se obișnuște a lua câinii la băta și tot din această cauză nici recomandabil nu este. Deci să lăsăm la aprecierea stăpânului, dacă vrea și mai ales dacă are posibilitatea, să-și învețe câinele să stea liniștit în țiitoare. Depunerea, poate fi de valoare pentru vânătorul profesionist, încolo, slab câine acela, care își *deranjează* stăpânul. Căci nu putem vorbi decât de o depunere în interesul vânătoarei și nicidecum pentru paza unor obiecte.

În ce privește scotocirea în stuf, cu, sau fără rață, iarăș o socotesc de mică importanță, căci practicând cu

multă pasiune vânătorească la baltă pe terenurile între Giurgiu și până la Brăila, m'am convins, *că la noi*, această scotocire nu este de nici o valoare. Unicul rezultat al ei poate fi acela să-ți obosești câinele fără rost, să-l umpli de lipitori și să-l expui să se rănească în țepele de trestie. La noi vânatul de baltă nu stă în mici pălcuri pe la mal, ci, dacă nu stă pe luminișurile de apă, are trestişuri imense în care se poate adăposti, iar de acolo, nu este câine care să-l scoată. Noi, fie că vânăm la sărita, fie la pază, avem nevoie de un bun apporteur. Din această cauză, și fiindcă cu această ocazie să poate vedea dacă câinele intră bucuros în apă, am urcat coeficientul acestei munci la 4, scăzând pe acela al scotocirii, de care doar la becațiune ar putea să fie vorba într-o cântă, dar la rațe, nicidecum.

La munca de câmp, am urcat în mod considerabil coeficientul la aprecierea nasului, chetei, aretului și urmăririi vânatului cu pene (stolului de potârniche) în dauna celorlalte execuțiuni; iarăș numai pentru favorizarea aprecierii calităților înăscute al câinilor, căci pentru noi este de incomparabilă mai mare valoare un câine cu nas etc., excelent, chiar dacă nu ar fi dresat perfect de tot, decât altul, care stă undeva depus ceasuri întregi, dar are nas de pisică și chetă de berbec.

În decursul muncii de câmp, propun a se examina atât pasiunea, cât și rezistența câinelui, fiind acestea de mare importanță pentru noi, dând și un tablou mai complet al calităților sale vânătorești.

Coeficientele de apreciere la munca de apport, le-am redus tot din considerentele cari m'au călăuzit la reducerea coeficientelor celorlalte execuțiuni de dresaj.

În legătură cu chestiunea examinării câinilor, aș dori să mai fac oarecari propuneri și relative la aranjarea concursurilor noastre canine. Prin reducerea importanței chestiunilor de dresaj și admițând câini la concurs, fără a-i obliga a lua parte la toate cele 5 puncte principale al examenului, sper, că și așa ne vom bucura de o mai mare afluență a concurenților, dar mai este încă o

piedică considerabilă, partea materială. Știm că toate străduințele de a obține reduceri pe C. F. R. pentru concurenți au fost zadarnice; iar după semne, peste scurt timp nu va mai exista nici un fel de reducere pe C. F. R., deci nici pentru viitor nu ne putem face speranțe. Așadar, cel mai bun mijloc pentru rambursarea cheltuelilor concurenților, va rămânea constituirea premiilor în bani. În loc să împărțim « bronzuri », « cupe » și alte obiecte « utile », mai bine să premiem cu medalii și diplome puțin costisitoare și bani în numerar. Cunoscând criza financiară în care ne sbatem, va fi ușor de înțeles, că majoritatea dintre noi nu este în stare de a face sacrificii; iar cine nu voiește să primească pe lângă un modest obiect de amintire și « talenții », poate renunța, donându-i Societății aranjatoare.

Tot pentru a reduce cheltuelile, propun de a nu se normaliza aducerea arbitrilor străini. Ar fi mult mai bine, să trimitem din când în când, pe câte unul din arbitrii noștri, rambursându-i bineînțeles cheltuelile, să asiste la concursuri aranjate în străinătate, spre a-și completa cunoștințele și rutina. Dealtfel, ar fi trist, să nu găsim în toată țara românească un comitet compus din 3 arbitri, oameni integri, cari să fie în stare a aprecia un câine?

Atâta este ce doream să spun. Știu, că dând o altă tabelă de coeficiente, trebuia să stabilesc și numărul de puncte necesare, pentru câștigarea unui premiu. Cum însă supun propunerile mele desbaterei publice, aștept propuneri de modificare, sau eventual chiar și respingerea lor totală. Dacă însă, cercurile noastre kynologice competente vor reuși să se debaraseze de influența străină și o vor rupe cu conservatismul, sper, că după o matură chibzuială vor accepta cel puțin în fond propunerile mele, pe care nu le-am făcut, decât numai călăuzit de interesele vitale a kynotehnicii românești. Iar pe urmă, dacă ne-am înțeles în privința fondului, vom putea intra și în detalii.

Trofeu din anul 1929

D-1 I. Bahanek din Reghin cu coarnele cerbului împușcat de D-sa. Deschiderea max. între ramuri 170 cm., greutatea 12,60 kgr.

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

CONCURS

«Societatea Vânătorilor din județul Făgăraș» are nevoie de un paznic de vânat pentru toate teritoriile societății, începând dela data 1 Februarie 1930, cu angajament anual.

Doritorii de a fi angajați sunt rugați a-și înainta ofertele de serviciu cu condițiunile, până la 31 Decembrie 1929. Preferați vor fi cei cu pregătire specială și cu practică, dovedite prin certificate. Făgăraș, 31 Octomvrie 1929.

Președinte: (ss) *Poparadu*. Secretar: (ss), *Toma Bălan*

~ ~ ~

CONFERINȚA ORNITOLOGICĂ ASUPRA VIETII PĂSĂRILOR DIN ROMÂNIA, ÎN GERMANIA

«Siebenbürgisch Deutsches Tageblatt» din Sibiu publică o informațiune extrasă din ziarul «Schlesische Zeitung», din care aflăm, că d-ra Silvia de Spiess, fiica cunoscutului ornitolog și director al vânătorilor Regale, nu de mult, a ținut o conferință călduros și bine primită la Congresul internațional de ornitologie din Breslau, în prezența fostului Rege al Saxoniei, a ducelui de Ratibor și a unui cerc ilustru de specialiști germanii și străini, despre viața păsărilor din România.

Mai înainte d-ra de Spiess a întreprins o călătorie ornitologică informativă prin toată Germania, vizitând observatorul din Rositten, precum și stațiunea ornitologică din Helgoland, pentru a le cunoaște organizarea exemplară; iar la Berlin directorul Aquariumului și renumitul ornitolog, profesorul Dr. Heinroth, i-a dat o îndrumare prețioasă despre creșterea și viața puilor de pasăre, clociți artificial.

Avifauna României, pe care d-ra de Spiess a cunoscut-o prea bine prin multiplele excursiuni și călătorii întreprinse în toată Țara prin Delta Dunărei și la Marea Neagră a constituit în dese rânduri subiectul unor mici conferințe, la cari numita d-ra a fost solicitată amabil de către un mic cerc al societăților ornitologice.

Ținem să arătăm că autoarea face parte din falanga celor care s'au sacrificat pentru vânătoare, iar de curând a fost invitată în Anglia, Olanda și Danemarca pentru a contribui la chestiuni ornitologice.

Red.

~ ~ ~

Ministerul Agriculturii și Domeniilor
Direcția Vânătoarei
No. 109190/929

PRESCURTARE DE DECIZIE

Prin decizia ministerială No. 109190/929, s'a hotărât ridicarea restricției vânătoarei de iepuri în comuna Garcina, Serbești, Zănești, Podoleni, Dragomirești, din județul Neamț.

Ministerul Agriculturii și Domeniilor
Direcția Vânătoarei
No. 97006/929

PRESCURTARE DE DECIZIE

Prin decizia ministerială No. 97006/929, s'a hotărât pentru Bucovina ca vânatul cerbilor să se facă numai cu autorizație dată de d-l inspector regional, vânatul țapilor de capră roșie să înceteze pe 15 Octomvrie în fiecare an, vânatul iepurilor să fie oprit la 31 Decembrie, în cazuri excepționale se vor da autorizațiuni prin d-l inspector regional, iar vânatul potârnicilor se oprește pe doi ani.

În județul Cernăuți vânatul iepurilor se oprește pe un an în comunele: Vrânceni, Jucăuți, Voloca, Dubanț și Cuciurul Mare; în jud. Storojineț pe 2 ani în comunele: Dumbrava Roșie, Mihuceni, Suceveni, Trestiana, Petreceni și Adâncata, iar pe terenele Opriceni, Stănești sus și jos, Carbanți, Văscăuți pe Siret și Balcăuți va fi oprită vânătoarea iepurilor și a potârnicilor până la 1 Ianuarie 1931.

În județul Suceava vânatul iepurilor se oprește în anul 1929 și 1930 în comuna Cosvana Jalosvăt iar în comuna Cacia în anul 1929, pădurea Obștea Solonețul Nou în 1929, pădurea Ebner Călinești, comuna Teodorești proprietari și comuna Parhanți pe 1929 și 1930, com. Skeja, pădurea și Câmpia Burdujeni, comuna Boșanci, Ipotești, Lisaura, Poeni, Ițcani gara, com. Patrauți, Serbanți și Mihoveni pe 1929.

În județul Câmpulung vânatul iepurilor cu copoi va fi restrâns, societățile vor fixa numărul de iepuri ce poate fi împușcat de fiecare membru, maximum trei.

În județul Rădăuți se oprește vânatul iepurilor prin pândă și cu copoi până la 31/XII/1930.

~ ~ ~

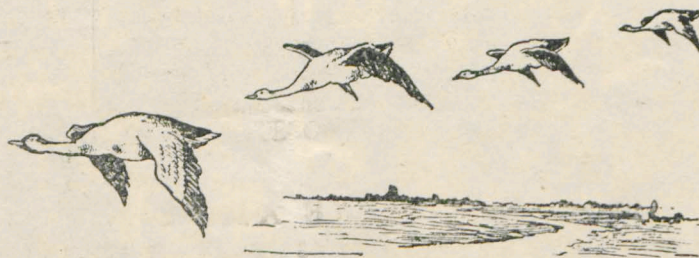
Primăria comunei Iosifălă
Jud. Timiș-Torontal
No. 98/1929

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că dreptul de vânat asupra terenurilor aparținătoare comunei Iosifălău jud. Timiș-Torontal în întindere de cca 4.000 jug. cad. se va da în arendă pe timp de 3 ani cu începere dela 1 Octomvrie 1929 până la 30 Septemvrie 1932 prin licitație publică orală în biroul notarial al acestei comuni la 15 Noemvrie 1929 ora 11 a. m. La licitație se vor admite cei cari întrunesc condițiunile art. 13 din legea pentru protecția vântului. Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul notarial între orele oficiale.

Notar: (ss), *Coloman Feher*.

Primar: (ss) *Indescifrabil*

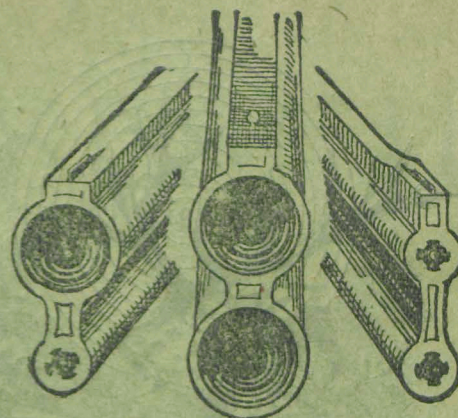

FONDATA IN 1893

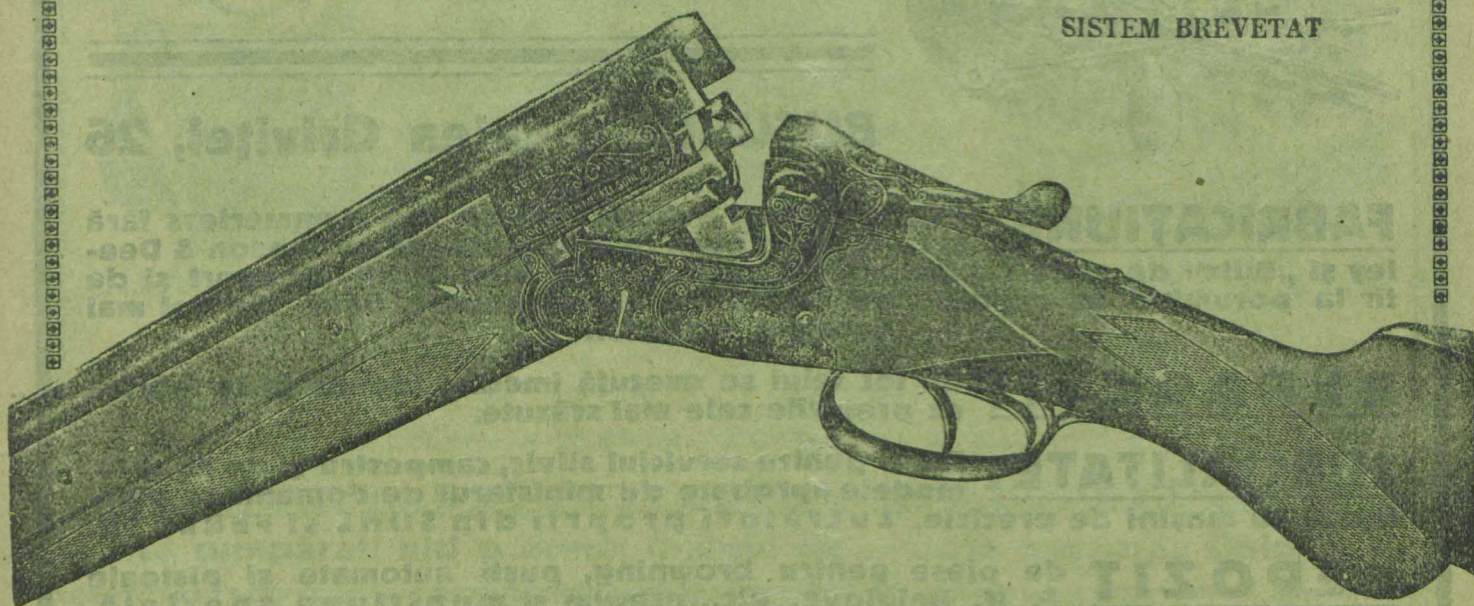

MARCA FABRICII

SISTEM BREVETAT

Gebürder Merkel
Gewehre

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, " " (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, " " (1 țeavă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock; cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputele prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

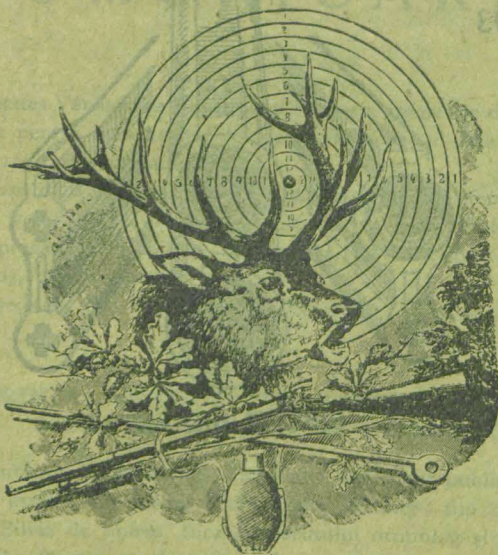
FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă. înainte de a vizita expoziția Uniunii

HUBERTUS

Primul atelier român de armurărie cu forță electromotrică și cu mașini speciale

BUCUREȘTI, Calea Grivitei, 26

FABRICAȚIUNE: Puști cu 2 țevi având cocoase sau Hammerless fără și cu ejector, puști cu trei țevi sistemul Anson & Deley și „Blitz“ de orice calibru și construcție de tot felul. Puști de sport și de tir la porumbei în execuție de lux suprafine. Manoperă bună din cel mai excelent material.

REPARAȚII de tot felul se execută imediat identic ca la fabrică cu prețurile cele mai scăzute.

SPECIALITATE: Puști pentru serviciul silvic, campestru și de noapte, modele aprobate de ministerul de domenii se efectuează cu mașini de precizie. Lucrători proprii din SUHL și FERLACH.

DEPOZIT de piese pentru browning, puști automate și pistoale F. N. Belgique, etc., precum și munițiune specială.

R. R. P. C.

Pentru vânzări și cumpărări de câini de vânatoare, nu vă adresați decât Reuniunii Regnicolare a Prășitorilor de Câini din Cluj, Calea Victoriei 27, Et. II.

Toți iubitorii de câini să se înscrie în rândurile Reuniunii.

DE VÂNZARE

Una armă pentru alică cu 2 țevi, cal. 16, fabricația I. Lang & Son's, London. Are platine veritabile, siguranță dublă și ejector automat. Prețul Lei 35.000.—

Una armă de vânatoare cal. 12, execuția ca și acelei de sus, fabricația Webley-Scott, London. Prețul Lei 30.000.—

Una armă de vânatoare cal. 12 cu țevi suprapuse (Bock), închizător Kersten (dublu Greener), ejector automat, construcție specială pentru tir lung (tir de porumbei). Fabricația Gebrüder Merkel, Suhl, Germania. Prețul Lei 19.000.—

Una carabină cu glont, cu repetiție, cal. 7 mm., cu lunetă Zeiss 4 x, având și cartușe. Prețul Lei 18.000.—

Toate armele sunt foarte bine întreținute și au un tir f. precis.

A se adresa:

INSPECTORATUL DE VÂNĂTOARE, PLOEȘTI.

SE CAUTĂ

Pentru studii, VEVERIȚE sănătoase, oferindu-se 50 lei bucata. A se adresa d-lui R. I. Călinescu, laboratorul zoologic București I Strada Academiei No. 14.

DE VÂNZARE

Șase căței (2—4) rasă „grifon cu părul aspru de sânge Korthals”, puri cu pedegree înscris în M. R. C. fătați la 31 Octombrie 1929 din căjeaua „Asta vom Albanusberg” G. S. B. 6955—D. G. St. B. 2760 (registru) „câinilor de utilitate multiplă din Germania”.—M. R. C. vol. A. 170 cu campionul „Zop de Vandemange” L. O. G. 2774 M. R. C. vol. A. 156, ambii importati, deținători ai mai multor premii și cupe în expoziții și concursuri (Germania-Franța-România).

Căfelul indiferent de sex, la vârsta de 2 luni. 5000 lei. Se pot face rețineri.

AL. RIȘCANU

B-dul Domniței 12, București Sect. I

ATELIERUL DE CURELĂRIE IOAN TĂNĂSESCU

No. 75, CALEA VICTORIEI, No. 75
(ÎN CURTE, PESTE DRUM DE BISERICA ALBA)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânatoare, Zgârzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânatoare, Cravașe împletite, Rucsacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Portbagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice

Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând cu mâna și din cel mai fin material.

LUCRU ARTISTIC ȘI CU PREȚURI ABSOLUT CONVENABILE.

NU CUMPĂRAȚI NIMIC ÎNAINTE DE A VIZITA ATELIERUL NOSTRU

NB. Membrii «Uniunii Generale a Vânătorilor din România» se bucură de o reducere de 10%.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

ING. HERM. ZOLDY

F O S T

CAROL RISKE & Co.

BUCUREȘTI 1, STR. EDGAR QUINET, 6

CEL MAI BOGAT DEPOZIT DE ARME, MUNIȚIUNI
ȘI ARTICOLE DE VÂNĂTOARE DIN ȚARĂ

Arme de vânatoare Verney-Carron	dela lei 5.500.— buc.
Arme de vânatoare Lepage	» » 4.500.— »
Arme de vânatoare Masereel	» » 2.500.— »
Pistoale automate Browning cal. 6.35 mm.	» » 1.000.— »
» » » » 7.65 și 9 mm.	» » 1.200.— »
Cartușe încărcate Jagdkönig 70 mm.	» » 10.— »
Cartușe încărcate Atlantik	» » 8.50 »
Cartușe încărcate Trapshooting	» » 8.— »
Cartușe încărcate Sellier & Bellot	» » 7.50 »
Cartușe încărcate cu pulbere neagră	» » 5.25 »
Tuburi cu capse Gevelot	dela » 1,35.—2 »
Bure groase de păslă, lipite, 12 mm.	» » 240.— kgr.
Bure groase, lipite, 12 mm., 1000 bucăți circa 1.700 kgr.	» » 160.— »
Alice tari englezești	» » 46.— kgr.

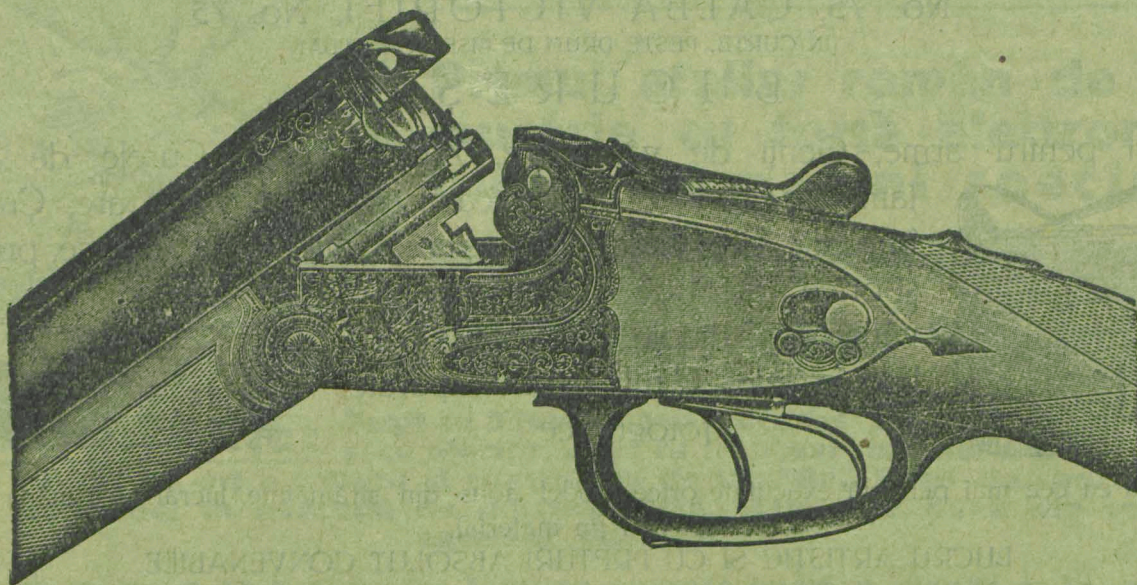
ROG CEREȚI CATALOGUL PE 1929

SERVICIUL PROMPT ȘI CONȘTIINCIOS

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efortor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și efortor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără efortor.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și pröspecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI**

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$ " 3.000 " "

$\frac{1}{4}$ " 1.750 " "

$\frac{1}{8}$ " 1.000 " "

**ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)**

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceea, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

**LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
SAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.**

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“**

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI